

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

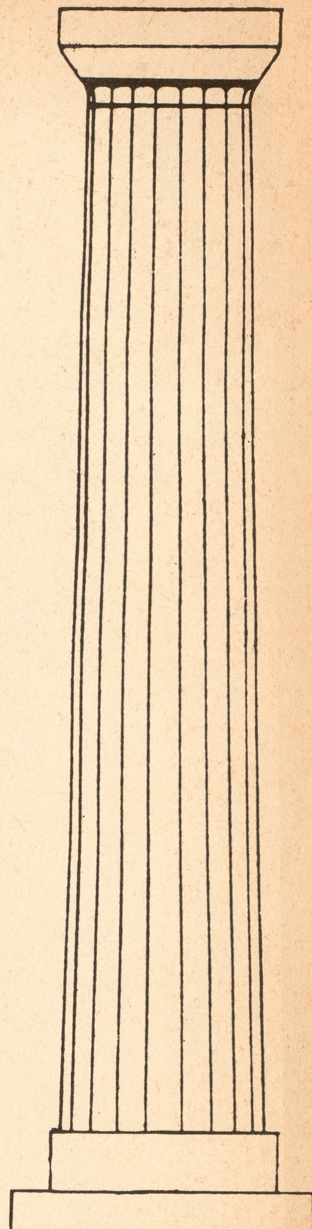
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β΄ - Α.Τ. 13(26) - ΜΑΪΟΣ 1987

Στις 8 Μαΐου οι αντιφασίστες όλου του κόσμου γιορτάζουν το τέλος του πολέμου και την νίκη των δυνάμεων της «ελευθερίας». Σήμερα πολλλά χρόνια μετά καλό θα ήτο να εξετάσουμε τι από όσα είχαν ελπίσει από αυτή την νίκη οι άνθρωποι έγινε πραγματικότη ς και τι όχι. Θα πρέπει να εξετάσουμε πως εξελίχθηκε η ανθρωπότη ς από το 1945 και μετά. Στον ηθικό και πνευματικό τομέα υπάρχει σαπίλα, παντού κυριαρχεί ο ατομισμός και το θράσος της μετριότητος. Κανένα πνευματικό έργο του μεταπολέμου είτε μουσικό, είτε λογοτεχνικό, είτε εικαστικό δεν μπορεί να πλησιάσει το ύψος των δημιουργημάτων των Πνευματικών κολοσσών της προπολεμική περιόδου. Για να αντιληφθούμε αυτό καλύτερα ας σκεφθούμε την Ελληνική Ποίηση και ας προσπαθήσουμε να συγκρίνουμε κάποιον από τους σύγχρονους «πνευματικούς» δημιουργούς με έναν Παλάμα ή έναν Σικελιανό. Πνευματική ένδεια λοιπόν και ανηθικότητα έφερε στην εξέλιξη της κοινωνίας μας η νίκη των συμμάχων και αυτό είναι ένα γεγονός, που κανείς δεν μπορεί να αρνηθεί, όσο και εαν προσπαθήσει να το παρουσιάσει σαν κάτι άσχετο από την όλη εξέλιξη των πραγμάτων.

΄Οσο για την λεγόμενη ανεξαρτησία και αυτοδιάθεση των λαών, που επίσης υποσχέθηκαν οι «ελευθερωτές», λίγα ονόματα μαζί με κάποιες συγκεκριμένες χρονολογίες θα ήσαν αρκετά για να δείξουν πόσο φρικτά εξαπάτησαν τους αφελείς οι νικητές: Ουγγαρία 1956, Κύπρος 1974, Παλαιστίνη, Τσεχοσλοβακία 1968, Λατινική Αμερική, πόλεμος των Μαλβίνας (Φώλκλαντ). Αποτελεί πλέον συνείδηση σήμερα και του τελευταίου πολίτη ότι ο κόσμος είναι μοιρασμένος στα δύο ανάμεσα στις δυο υπερδυνάμεις. Και ο τελευταίος άνθρωπος σήμερα έχει αντιληφθεί πως για όλα φταίνει οι εβραίοι, που υποκινούν όλες αυτές τις καταστάσεις και συναντάμε το φαινόμενο άνθρωποι απλοί του λαού αμόρφωτοι και ψιθυρίζουν: «είχε δίκιο ο Χίτλερ». Και εμείς βεβαίως το γνωρίζουμε, όπως γνωρίζουμε επίσης ότι. ΑΝ Ο ΧΙΤΛΕΡ ΕΙΧΕ ΚΕΡΔΙΣΕΙ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ τα πράγματα θα ήσαν σίγουρα διαφορετικά. Δεν θα υπήρχε η κυριαρχία της οικονομίας σε κάθε πλευρά της ζωής, δεν θα υπήρχε η σκλαβιά του χρήματος σε κάθε πράξη του σύγχρονου ανθρώπου. Δεν θα υπήρχε η μαζοποίηση των πάντων στην κοινωνία μας, δεν θα υπήρχε καπιταλισμός, ούτε κουμμουνισμός και πολύ περισσότερο δεν θα υπήρχε η τυρανία του εβραίου, που υπάρχει παντού. ΄Ολα αυτά βεβαίως είναι υποθέσεις, αλλά αυτές οι υποθέσεις σίγουρα είναι κάτι καλύτερο από την σημερινή φρικτή πραγματικότητ, που ζούμε.

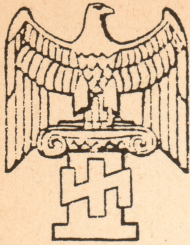
ΑΝ Ο ΧΙΤΛΕΡ ΕΙΧΕ ΚΕΡΔΙΣΕΙ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ο κόσμος θα ήταν καλύτερος γιατί σίγουρα θα ήταν διαφορετικός και γιατί οπωσδήποτε χειρότερος δεν γίνεται.

Υπεύθυνος συμφώνως τω νόμω: Ν. Γ. Μιχαλολιάκος

Περίοδος Β΄ - Αριθμός τεύχους 13(26) - 15 ΜΑΪΟΥ 1987 ΔΡΧ. 150

Τ.Θ. 8346 - Αθήνα Ομόνοια 100 10 • Τ.Θ. 11207 - Θεσ/νίκη 541 10

ΧΙΤΛΕΡ ΓΙΑ ΧΙΛΙΑ ΧΡΟΝΙΑ

Στις 30 Απριλίου 1987 συμπληρώθηκαν σαράντα δύο ακριβώς χρόνια από την Βαλπούργια Γερμανική νύχτα της 30ής Απριλίου 1945, κατά την οποία ο Αρχηγός του Γερμανικού Ράϊχ καί οραματιστής της Νέας Ευρώπης Αδόλφος Χίτλερ έθεσε μόνος Του τέλος εις την γήϊνη παρουσία Του. Συνεπής στο λόγο Του, στο λόγο που είχε δώσει στο λαό Του από της πρώτης ημέρας κηρύξεως του πολέμου, παρέμεινε επί των επάλξεων της Εθνικοσοσιαλιστικής Ιδέας μέχρι την τελευταία πνοή Του. 30 Απριλίου 1945, στο γερμανικό ραδιόφωνο ακούγεται η θλιβερή είδηση: «FUHRER IST GEFALLEN», ο Αρχηγός είναι νεκρός. Ο Ζίγκφριντ του Εικοστού Αιώνος είναι νεκρός, έπεσε στην ηρωϊκή μάχη, πιστός στο ιερό του καθήκον. Μουσική υπόκρουση, αισθητικός περίγυρος της όλης σκηνής δεν είναι η θεία μουσική του Ριχάρδου Βάγκνερ, αλλά ο ορυμαγδός της μάχης, της τελευταίας μάχης της Ευρωπαϊκής Νεολαίας εναντίον των βάρβαρων εβραιοκίνητων επιδρομέων. Εκεί στη μάχη του Βερολίνου, στις 30 Απριλίου του 1945, ακούγοντας το φρικτό μήνυμα του τέλους του Αρχηγού, ερίγησαν και επόνεσαν το ίδιο οι καρδιές των Γερμανών, των Γάλλων, των Βαλλόνων, των Ισπανών, των Σκανδιναυών εθελοντών, όλων αυτών, που αγνοώντας την διαιρετική προπαγάνδα των Εβραίων, είχαν πιστέψει στον Μεγάλο Οραματιστή της Νέας Ευρώπης και είχαν θέσει ότι πολυτιμότερο είχαν, την Τιμή τους, την ζωή τους, την Αξιοπρέπειά τους στην υπηρεσία αυτού του μεγάλου αγώνα. ΄Οσοι επιβίωσαν αυτής της μάχης είχαν να αντιμετωπίσουν μία ακόμα σκληρότερη τύχη, είχαν να αντιμετωπίσουν φυλακές, ατιμώσεις, διωγμούς, αυτό το ίδιο το στίγμα του προδότη, που με υποκρισία και μίσος τους απέδωσαν οι μεταπολεμικές δημοκρατικές κοινωνίες.

30 Απριλίου 1945, μια λαμπερή σελίδα της σύγχρονης ιστορίας κλείνει. Ο Μεγάλος ΄Ανδρας του Εικοστού Αιώνα, ο εμψυχωτής και απόστολος της Επαναστάσεως του Αγκυλωτού Σταυρού είναι νεκρός. Χίλια εννεακόσια σαράντα πέντε, όλοι αυτοί που επίστεψαν στα μεγάλα ιδανικά της Εθνικοσοσιαλιστικής Επαναστάσεως νοιώθουν παγωμένοι, νιώθουν διστακτικοί απέναντι στο μέλλον, σε ένα μέλλον χωρίς την παρουσία και την καθοδήγηση Εκείνου...

Πολλά χρόνια αργότερα η SAVITRI DEVI γράφει σχετικά: «Μέχρι το 1945 είμασταν ένα κόμμα, από το 1945 και μετά γίναμε ο κεντρικός πυρήνας μία Μεγάλης Κοσμικής Πίστεως...» Σήμερα σαράντα δύο χρόνια μετά το 1945, σαράντα δύο χρόνια μετά την πτώση του Βερολίνου, άνθρωποι της Λευκής Φυλής από όλα τα κράτη της υδρογείου, νέοι, που γεννήθηκαν πολλά χρόνια αργότερα, άνθρωποι, που δεν είχαν την τύχη και την τιμή να υπηρετήσουν τα χρόνια εκείνα τον Μεγάλο Σκοπό, σήμερα σαράντα δύο χρόνια μετά τιμούν την μνήμη του Μεγάλου Αρχηγού και τολμούν απέναντι στην λυσσώδη προπαγάνδα των νικητών να αντιτάσσουν την χαλύβδινη πίστη τους και να ξεδι-

πλώνουν στον αγέρα τα μαυροκόκκινα λάβαρα με τον Αγκυλωτό Σταυρό, τα λάβαρα της μεγάλης Επαναστάσεως του αιώνα μας.

Νοιώθοντας την παντοτεινή παρουσία της ιστορίας μέσα σε στιγμές μιας ιεράς παρακρούσεως και ενός ΄Αγιου πάθους, ακούνε τους ήχους της μεγάλης εκείνης μάχης του Βερολίνου στα 1945. Και μέσα από ριπές πολυβόλων, κανονιοβολισμούς και κρότους ντουφεκιών διακρίνουν έναν αμυδρό μουσικό τόνο. Είναι το τραγούδι των μαχητών της Μαύρης Φρουράς, που πεθαίνουν περήφανα με το κεφάλι ψηλά τραγουδώντας: «Αν μια μέρα — όλοι γίνουνε άπιστοι — εμείς θα παραμείνουμε πιστοί».

Σήμερα στα 1987, στην εποχή των πολυεθνικών, του καταναλωτισμού, της αποκτηνώσεως των πάντων, σήμερα στην εποχή της ηθικής σήψεως και της πνευματικής ανυπαρξίας, σήμερα, ναι, σήμερα, που υπάρχουν όλα αυτά και κατακλύζουν τον κόσμο απ᾽ άκρη σ᾽ άκρη, υπάρχουμε ανάμεσα σε όλα αυτά και εμείς, οι τελευταίοι άνθρωποι που έχουν να πιστέψουν σε κάτι, τελευταίοι πιστοί του ένδοξου παρελθόντος, οραματιστές ενός ακόμη ενδοξότερου μέλλοντος. Ο κόσμος σήμερα ζει κάτω από ένα καθεστώς ομαδικής τρέλας, συλλογικής παρακρούσεως. Αν πεις την Αλήθεια, αν τους πεις και τους περιγράψεις την πραγματικότητα όπως έχει θα σε αντιμετωπίσουν σαν τρελλό, σαν εχθρό της κοινωνίας. Εμείς όμως, που γνωρίζουμε την ΑΛΗΘΕΙΑ, εμείς, που είχαμε την τύχη και την Τιμή να γνωρίσουμε την Αλήθεια, πρέπει, οφείλουμε, έχουμε καθήκον να την υπηρετήσουμε, να μην την αρνηθούμε ποτέ, να αγωνισθούμε γι᾽ αυτή, να δώσουμε ακόμη και τη ζωή μας για τον μεγάλο αυτό σκοπό, αγνοώντας τί πιστεύουν οι πολλοί, περιφρονώντας ότι το σύστημα επιβάλλει, περιφρονώντας κάθε απαισιόδοξη πρόβλεψη για τον αγώνα μας, περιφρονώντας κάθε αποτέλεσμα, περιφρονώντας πάνω απ᾽ όλα την σιγουριά της αστικής ζωής και την αποκτήνωση του καταναλωτισμού.

Σε όσους πουν έκπληκτοι: «μα τί θέση έχει να μιλάμε για τον Χίτλερ στα 1987; και ποιά τέλος πάντων πολιτική απήχηση μπορεί να έχει κάτι τέτοιο;» απαντούμε:

«Περιφρονούμε τον πολιτικαντισμό σας, περιφρονούμε την συμβιβασμένη σας συνείδηση, περιφρονούμε τον νόμο του εφικτού, περιφρονούμε τον φτηνό ρεαλισμό σας και βαδίζουμε, προχωρούμε προς τα εκεί που το καθήκον και η τιμή μας επιβάλλουν».

΄Εχουμε χρέος να τιμήσουμε την μνήμη Εκείνου, έχουμε ανάγκη ζωτική να τιμούμε τους ήρωες της Ιδέας μας, έχουμε υποχρέωση απέναντι στην Ιστορία να πούμε την Αλήθεια, και θα την πούμε όσο σκληρό και εάν είναι το τίμημα. Δεν έχουμε σκοπό να γίνουμε αρεστοί, ούτε και μας ενδιαφέρει να είμαστε αποδεκτοί ανάμεσα σε αυτόν τον αποχαυνωμένο λαό. Δεν νοιώθουμε επαγγελματίες πολιτικοί, ούτε και λαοπλάνοι ψηφοθήρες για να έχουμε σκοπό να πηγαίνουμε, όπου φυσάει ο άνεμος της αρρωστημένης κοινής γνώμης. Είμαστε οι Πιστοί Στρατιώτες της Εθνικοσοσιαλιστικής Ιδέας και τίποτε άλλο. Δεν έχουμε σκοπούς πολιτικάντικους, ούτε και υποφέρουμε από το άγχος μιας κοινοβουλευτικής παρουσίας, δεν αναζητούμε μια θέση κάτω από τον ήλιο της δημοκρατίας, αρνούμεθα την δημοκρατία, αρνούμεθα την αρχή της πλειοψηφίας, αρνούμεθα την πολιτική του MARKETING και παραμένουμε πιστοί, σήμερα που όλοι γίνανε άπιστοι, παραμένουμε πιστοί στα οράματα της Εθνικοσοσιαλιστικής Ιδέας.

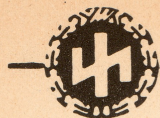
Αρνηθήτε λοιπόν τον Εθνικοσοσιαλισμό, αρνηθήτε τον Αγκυλωτό Σταυρό, αρνηθήτε τον Αδόλφο Χίτλερ όλοι εσείς οι δήθεν (κρυφίως και πλαγίως) Εθνικοσοσιαλιστές και αναζητήστε το αβέβαιο πολιτικό σας μέλλον συνοδοιπορώντας με την εβραιοκίνητη αστική αντίδραση. Εμείς θα βαδίσουμε τον δρόμο μας, γνωρίζοντας πως ο αγώνας μας δεν είναι μία απλή παρελθοντολογία, που ακόμη και έτσι θα είχε περισσότερο νόημα από τον στείρο πολιτικαντισμό, γνωρίζοντας πως ο αγώνας μας είναι η απαραίτητη προϋπόθεση για να έχει η ανθρωπότητα κάποιο μέλλον, κάποιο μέλλον με Αξίες και Ιδανικά. Το ότι αποτελεί ο Εθνικοσοσιαλισμός μία ζωντανή δυναμική της ιστορίας αποδεικνύεται από την λυσσώδη πολεμική του παγκόσμιου καπιταλιστικο-κομμουνιστικού κατεστημένου εναντίον κάθε εμφανίσεως, πολιτικής ή ιδεολογικής της Εθνικοσοσιαλιστικής Ιδέας, αποδεικνύεται από τον Πόλεμο που γίνεται ακόμη και σήμερα και από την φτηνή προπαγάνδα των μέσων μαζικής ενημερώσεως εναντίον του προσώπου του Αδόλφου Χίτλερ και της ιστορικής παρουσίας Του. Αποδεικνύεται επίσης από τις δίκες που γίνονται ακόμη και σήμερα, σαράντα δύο χρόνια μετά το τέλος του Πολέμου, εναντίον των λεγομένων εγκληματιών πολέμου. Αποδεικνύεται τέλος από την συνεχιζομένη ομηρία του σεβάσμιου γέροντος, του τελευταίου επιζώντος Μεγάλου του Εθνικοσοσιαλισμού RUDOLF HESS.

Τριάντα Απριλίου 1945, Τριάντα Απριλίου 1987, σαράντα δύο χρόνια μετά ΥΠΑΡΧΟΥΜΕ, άγνωστοι σε εκείνη την εποχή, αγέννητοι εκείνες τις μεγάλες ημέρες, ΥΠΑΡΧΟΥΜΕ, η γοητεία του Αγκυλωτού Σταυρού, το Μεγαλείο της Μαυροκόκκινης Σημαίας είναι ζωντανό, σήμερα σαράντα δύο χρόνια μετά ΥΠΑΡΧΟΥΜΕ και συνεχίζουμε τη Μάχη, τη Μάχη για την τελική νίκη της Ράτσας μας. Τί εμπόδιο μπορεί να σταθεί στο δρόμο μας, αφού έχουμε την δύναμη να συνεχίζουμε τον αγώνα χωρίς να μας εμψυχώνει πια Εκείνος με την ζωντανή παρουσία Του, αλλά μονάχα με την μνήμη Του, τί εμπόδιο μπορεί να σταθεί στο δρόμο μας αφού μετά την πίκρα ενός χαμένου πολέμου νοιώθουμε την θέληση μας ακέραιη να συνεχίσουμε τον αγώνα, Πιστοί στα λόγια του Μεγάλου μας Αρχηγού. Τί εμπόδιο μπορεί να σταθεί στο δρόμο μας αφού ακόμη και σήμερα νοιώθουμε ΕΚΕΙΝΟΝ να μας οδηγεί. Χίλια εννεακόσια Ογδόντα επτά, σαράντα δύο χρόνια μετά, με την σκέψη και την ψυχή μας δοσμένη στην τελευταία μεγάλη μάχη, με την σκέψη και την ψυχή μας δοσμένη στα μαυροκόκκινα λάβαρα, με την σκέψη και την ψυχή μας δοσμένη στην Μνήμη του Μεγάλου μας Αρχηγού, υψώνουμε το δεξί χέρι ψηλά, χαιρετούμε τον Ήλιο και με το θάρρος, που μας επιβάλλει η Στρατιωτική μας Τιμή και το Εθνικοσοσιαλιστικό μας καθήκον κραυγάζουμε γεμάτοι πάθος, πίστη στο μέλλον και στα οράματά μας: HEIL HITLER!

Ν. Γ. ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ

«Ο λαός δε ζει για την οικονομία και ούτε η οικονομία υπάρχει για το κεφάλαιο, αλλά το κεφάλαιο υπηρετεί την οικονομία και η οικονομία τον λαό».

ADOLF HITLER

Alfred Rosenberg

Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΧΧ ΑΙΩΝΟΣ

Στις ψυχές των Ουγενότων ευγενών ελάμβανε χώραν μία σύγκρουση, η οποία καθιστούσε δυσκολότερο τον αγώνα. Ενώ απαιτούσαν αμετάκλητα ελευθερία συνειδήσεως και διδασκαλίας — εκπαιδεύσεως, ήσαν αναγκασμένοι να παρουσιάζουν αυτές τους τις απαιτήσεις σε έναν βασιλέα, στον οποίο, υπό την πολιτικοκρατική άποψη, ήσαν πιστοί, ακολουθώντας μία παράδοση χαρακτηριστική των αρχαίων Φράγκων. Ο Βασιλεύς, εν τούτοις, δεσμευμένος από την ρωμαιοκαθολική παράδοση, ήταν υποχρεωμένος να θεωρεί στην μοναδική θρησκεία την ίδια την ασφάλεια του κράτους, από πολιτική άποψη. ΄Ετσι συνέβη, ενώ τα στρατεύματα των Ουγενότων συγκεντρώθηκαν στην Ορλεάνη ή στην Λα Ροσέλ εναντίον του Βασιλέως, ενώ στο Ζαρνάκ, το Σαιν Ντενί, το Μονκουτούρ συγκρούονται με τα βασιλικά στρατεύματα, συγχρόνως δηλώνουν ειλικρινέστερα την αφοσίωσή τους στην μοναρχία και κάνουν εκκλήσεις, στις οποίες υποστηρίζουν ότι ο βασιλεύς δεν είναι ελεύθερος, αλλά δέσμιος του ρωμαϊκού κόμματος. Γεγονός, το οποίο, κατόπιν κάθε συνθήκης ειρήνης, έπρεπε να τους επιβεβαιωθεί από τον αντίπαλο.

Ακόμη όμως και στις πιο μεγαλειώδεις περιόδους του κινήματος των Ουγενότων, το κίνημα αυτό, κατά βάθος, δεν υπήρξε παρά μία μειοψηφία. Η ισχύς του συνίστατο στην σοφή ενεργητικότητα των ηγετών του, στον ηρωϊσμό μιας νέας αντιλήψεως για την ζωή, στην ρώμη του αρχαίου αίματός του, ενώ στην άλλη πλευρά οι διαμάχες των ηγετών εμείωναν την δύναμή της, καθώς ο Βασιλεύς ζούσε υπό τον συνεχή φόβο ότι ο στρατηγός του (δηλαδή ο Ανζού), μπορούσε να γίνει ισχυρότερος και με μεγαλύτερη επιρροή από αυτόν.

Το λουτρό αίματος του Πασσύ, όπου ο Δουξ της Γίζης διέταξε την δολοφονία προσευχομένων Ουγενότων, ήταν ένα από τα σημάδια ότι τα πράγματα παίζονταν «όλα για όλα». ΄Ετσι, οι Ουγενότοι, πάντα πρόθυμοι να θυσιασθούν, έτρεξαν μόλις ακούστηκε η έκκληση του Πρίγκηπα ντε Κοντέ. Παρά τις ήττες, ανακτούσαν συνεχώς νέες δυνάμεις και κατελάμβαναν όλο και νέα φρούρια και πόλεις κάστρα, αναζητώντας, άλλοτε στον Βορρά, άλλοτε στον Νότο τα σημεία στηρίξεώς τους. ΄Ομως σ᾽ αυτούς τους πολέμους χάθηκε και από τις δύο πλευρές, το άνθος του αρχαίου γαλλικού αίματος, πεθαίνοντας στο πεδίο της μάχης. ΄Ετσι ακόμη και ο γέρων Αρχιστράτηγος Νουμορανσύ, ο οποίος όχι από εκκλησιαστικό μίσος, όπως οι της Γίζης, αλλά από πίστη υπηκόου, πολεμούσε για τον Βασιλέα του, έκλεισε τον βίο του κοντά στο Σαιν Ντενί, σε ηλικία 74 ετών. Σιγά-σιγά όλοι οι προτεστάντες ηγέτες, με τον Αντελό και τον Κοντέ επί κεφαλής, πέφτουν στο πεδίο της μάχης. ΄Εχοντας σπασμένη την περικεφαλαία του ο μεγάλος πρίγκηψ καλπάζει εμπρός, κοντά στο Ζαρνόκ, επί κεφαλής του στρατού του: «Εμπρός, Ευγενείς της Γαλλίας, να η μάχη που τόσο καιρό περιμέναμε!» Το άλογο του πέφτει χτυπημένο και ένας αξιωματικός του εχθρού των κτυπά πισώπλατα.

΄Ομως, ένα φρικτό πεπρωμένο περιμένει τους Ουγενότους στρατιώτες που επιστρέφουν στα σπίτια τους, ακόμη και μετά από μία ευνοϊκή ειρήνη. Η καθολική πλειοψηφία κατέστρεψε και λεηλάτησε τα σπίτια τους, εκδίωξε τις οικογένειές τους, δολοφόνησε τους μαχητές. Μετά την ειρήνη του Λονζυμώ π.χ., τέτοιες πράξεις οργανώθηκαν συνειδητά άνωθεν. Η Λυών, η Αμιένη, η Τροά, η Ρουέν, η Σουασσόν και άλλες πόλεις έγιναν μάρτυρες λουτρών αίματος, που κόστισε μεγαλύτερες απώλειες στους Προτεστάντες από έξη μήνες πολέμου. Συγγραφείς της εποχής εκτιμούν τους νεκρούς μόνον κατόπιν αυτής της συνθήκης ειρήνης σε 10.000, ενώ η ακόλουθη και ίσως η πιο σκληρή μάχη του Μονκοντούρ στοίχισε μόνον 6.000 νεκρούς. Σ᾽ αυτά συνεργούσε η συνεχής πίεση της Ρώμης, η οποία ζητούσε συνεχώς την ολοκληρωτική εξολόθρευση των αιρετικών. Ο Πίος Ε΄ καταδίκασε τον Γάλλο Βασιλέα κυρίως επειδή εκείνος έκανε παραχωρήσεις στους Ουγενότους και εξήρε εκείνους, οι οποίοι όπως ο Δουξ του Νεμούρ, δεν υπήκουσαν στις διαταγές του Βασιλέως και συνέχισαν την εξολό-

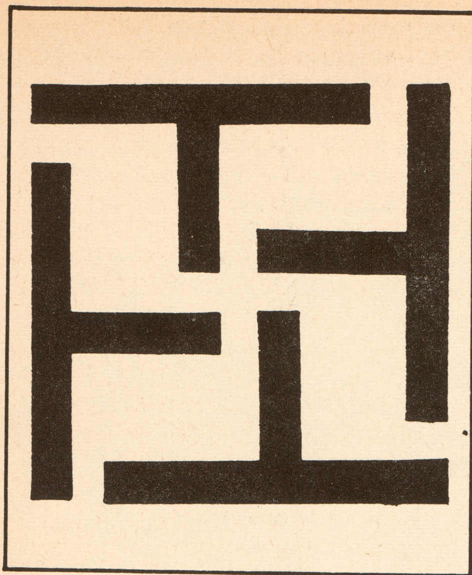
θρευση. Ο Πάπας υποσχόταν χρήματα και στρατιώτες και ζητούσε νέες σφαγές. Ο βιογράφος του Σαβούτιος εξυμνεί τον γέροντα Πίο Ε΄ ως υποκινητή του τρίτου πολέμου κατά των Ουγενότων. Ο Πάπας, πράγματι, δεν ήταν ικανοποιημένοι ούτε μετά την νίκη στο Ζαρ.... και τον θάνατο του Κοντέ. Εζήτει συνεχώς την εξολόθρευση όλων των αιρετικών, ακόμη και των φυλακισμένων, ενώ κατεδίκαζε κάθε παραχώρηση, ακόμη και μετά την ειρήνη του Σαιν Ζερμαίν, υποκινώντας τους αξιωματούχους του Βασιλέως κατά της Αυλής.

Εις όνειδος όλων αυτών, φάνηκε να επικρατεί ο παλαιός γερμανικός χαρακτήρ. ΄Ηδη, η Αυλή, υπήρξε μία φορά Ουγενοτική, έτσι ώστε, αντί για έκλυτες γιορτές, να έχει ηδη διεισδύσει στα ανάκτορα μία σκληρή και αυστηρή σοβαρότης. Οι Ουγενότοι αποκτούν είσοδο μία ακόμη φορά, καθώς ο Κάρολος Θ΄ καλεί στην εξουσία τον Κολινιύ:

«Είσαι καλόδεκτος, όσο ποτέ άλλος ευγενής δεν ήταν εδώ και 20 έτη» λέει, ο βασιλεύς, στον ηγέτη των αιρετικών. Κι έτσι ένα νέο χέρι κράτησε τα πεπρωμένα της Γαλλίας, γαι σύντομο όμως χρονικό διάστημα. Μέχρις ότου όλα καταστράφηκαν στους ματωμένους γάμους των Παρισίων. Αναποφάσιστος, αδυνάτου χαρακτήρος, ο Βασιλεύς εκάμφθη στις πιέσεις του κόμματος της Ρώμης, στο οποίο κατόπιν απέδοσε την δολοφονία του Κολινιύ. Δεν υπήρξε επιστροφή. Το γερμανικό κύμα που φάνηκε να νικά στην Γαλλία, φρενάρησε. Καθώς το αιματοβαμμένο κουφάρι του Κολινιύ πετάχθηκε μπροστά στα πόδια το Δουκός της Γίζης, εκείνος καθάρισε το αίμα από το πρόσωπο και είπε πομποδώς «Σίγουρα, αυτός είναι», δίνοντάς του μία κλωτσιά. Στο Καστέλ Σαν ΄Αντζελο, στη Ρώμη, γιορτάσθηκε το έγκλημα με μαζικές γιορτές ενώ κόπηκε και νόμισμα εις ανάμνησιν της δολοφονίας του Κολινιύ. Ο ευσεβής λαός των Παρισίων, επί πλέον, τρύπησε τα χέρια του μεγαλύτερου ήρωα της Γαλλίας περιφέροντας το νεκρό σώμα του στους λασπωμένους δρόμους της πόλεως επί τρεις ημέρες. Κατόπιν ήρθε το τέλος. ΄Οσοι από τους Ουγενόττους ηγέτες έμειναν συγκεντρωμένοι στο Παρίσι για τους γάμους υπέστησαν σκληρό θάνατο, ή, σκοτώθηκαν, μετά την φυγή τους, κυνηγημένοι σε άλλες περιοχές. Στην Ορλεάνη έπεσαν 1300 άνδρες μέσα σε 5 ημέρες, κι ακόμη γυναίκες και παιδιά, στη Λυών 1800, ενώ οι πόλεις της Προβηγκίας έβλεπαν καθημερινώς στα νερά τους ακρωτηριασμένα πτώματα, ώστε στην Αρλ να μην μπορούν επί πολλές μέρες να πιουν νερό από το ποτάμι. Στην Ρουέν ο ερεθισμένος όχλος έσφαξε 800 σε δύο ημέρες, στην Τουλούζη 300. Οι επιπτώσεις της νύχτας του Αγίου Βαρθολομαίου κόστισαν πάνω από 80.000 θύματα. Στην Ρώμη όμως γιόρταζαν και ο Πάπας της θρησκείας της ειρήνης έκοβε αναμνηστικό νόμισμα της σφαγής των αιρετικών.

΄Οταν και οι μεταγενέστεροι αγώνες δεν είχαν επιτυχία, εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπων προτίμησαν να εγκαταλείψουν την Γαλλία, δολοφόνο των Ιδεών. Η Πρωσσία, οι Κάτω Χώρες αριθμούν απογόνους αυτών των μεταναστών (που φθάνουν, όλοι μαζί, σχεδόν τα δύο εκατομμύρια) ανάμεσα στους καλύτερους των συμπολιτών τους.

Το αποφασιστικό όμως γεγονός που προέκυψε από την αιματοχυσία αυτή είναι η αλλαγή του χαρακτήρος του Γαλλικού έθνους. Αυτή η αυθεντική υπερηφάνεια, αυτό το αδάμαστο πνεύμα και αυτή η μεγαλοψυχία που προσωποιούντο στους μεγάλους Ουγενόττους ηγέτες, χάθηκαν για πάντα. ΄Οταν στο ΙΖ΄ και ΙΗ΄ αιώνα, η «κλασσική» γαλλική φιλοσοφία υπενόμευσε και έφθειρε εκ νέου τα·εκκλησιαστικά δόγματα, υπήρξε βέβαια προικισμένη με οξύνοια και καλλιέργεια, αλλά εστερείτο — βλέπε τον Ρουσσώ και ακόμη και τον Βολταίρο — αυθεντικής και υψηλής ευγενείας αρχών, όπως εκείνες που διέκριναν τον Μπερκέν ή και τους Κοτυέ, Κολινιύ, Τελινιύ. Αλλά ακόμη και αυτή η μεγάλη πνευματικότης ήταν ουσιωδώς απομακρυσμένη από την ζωή, ήταν αφηρημένη. ΄Ετσι η 14 Ιουλίου 1789 έγινε σύμβολο αδυναμίας χαρακτήρος. Η γαλλική επανάσταση, η οποία υπήρξε αυθεντική και αιματώδης υπό τον Κολινιύ, το 1793 ήταν μονάχα διψασμένη για αίμα, εσωτερικά άκαρπη αφού δεν οδηγείτο από κανέναν μεγάλο χαρακτήρα. Γι αυτό καμμία μεγαλοφυία δεν ενθουσιάστηκε με τους Γιρονδίνους ή τους Ιακωβίνους, παρά ενθουσιάσθηκαν μόνον μωροί μπουρζουάδες, ματαιόδοξοι δημαγωγοί και εκείνες οι ύαινες των πολιτικών πεδίων μάχης που ληστεύουν εκείνους που βρίσκονται σωριασμένοι στο χώμα. ΄Οπως, κατά την μπολσεβικική επανάσταση στη Ρωσία, ο γεμάτος χθόνια κατώτερα στοιχεία άνθρωπος δολοφονούσε όσους λόγω του ύ-

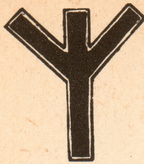
ψους των ή του φλογερού βλέμματος του φαίνονταν ύποπτοι, έτσι και η μαύρη ιακωβίνικη πλεμπάγια οδηγούσε στο ικρίωμα όποιον ήταν λεπτόκορμος και ξανθός. Από την άποψη της ιστορίας των φυλών, μπορούμε να πούμε ότι εξ αιτίας της πτώσεως των Ουγενόττων, ή βόρεια άρια ισχύς του Βασιλείου των Φράγκων, αν δεν εξοβελίσθηκε τελείως, κατεπνίγη έντονα.

Η κλασσική Γαλλία επιδεικνύει μονάχα διάνοια δίχως ευγένεια, μία παράκαμψη χαρακτήρος που ενστικτωδώς ο εκφυλισμένος λαός υπερέβαλε, καθώς απεδόθη σε υπανθρώπινες αρπαγές, με σκοπό να εξολοθρεύση τα τελευταία «μεγάλα κεφάλια». Έκτοτε έρχεται σε πρώτο πλάνο ο άνθρωπος αλπικής φυλής, αναμιγμένος με τον μεσογειακό (όχι πλέον «κελτικό»). Ο έμπορος, ο δικηγόρος, ο κερδοσκόπος, γίνονται οι κύριοι του δημοσίου βίου. Αρχίζει η δημοκρατία, δηλαδή η κυριαρχία όχι του χαρακτήρος, αλλά του χρήματος. Και αυτό δεν αλλάζει πλέον, είτε κυριαρχεί η Αυτοκρατορία, είτε η Δημοκρατία, αφού ήδη ο άνθρωπος του ΙΘ΄ αιώνος ήταν φυλετικά μη δημιουργικός. Στο μεταξύ περνάει σε πρώτο πλάνο ο Εβραίος τραπεζίτης, ο δημοσιογράφος, ο Ιουδαιομαρξιστής.

Μονάχα η παράδοση μιας χιλιετούς ιστορίας, μαζί με τις εξελίξεις των ίδιων επιρροών του γεωγραφικού περιβάλλοντος καθορίζουν ακόμη τις γραμμές της πολιτικής ισχύος της Γαλλίας. Όποιος ακόμη σκέφτεται ευγενικά στην Γαλλία, έχει αποσυρθή από τους βαρβαρώδεις πολιτικούς χώρους, ζώντας σε πύργους της εξοχής, μέσα σε ευεργετική απομόνωση, ή τουλάχιστον στέλνει τα ίδια του τα παιδιά στον στρατό, για να υπηρετήσουν την Πατρίδα, αλλά ιδίως στο ναυτικό. Στα τέλη ακόμη του ΙΘ΄ αιώνος, θεατές των εορταστικών χορών του ναυτικού έκαναν την περίεργη παρατήρηση πως όλοι οι αξιωματικοί ήσαν ξανθοί!

Η Γερμανική Αυτοκρατορία του 1914 βρέθηκε μπροστά σ᾽ αυτήν την δύναμη της ακόμη ρωμαλέας Βόρειας Γαλλίας (η Νορμανδία, κατά την διάρκεια της αιρέσεως εθεωρείτο πάντοτε ως «μικρή Γερμανία»). Την δύναμη αυτή, όμως, δεν την κυβερνούσαν προσωπικότητες του ιδίου αίματος, αλλά οι τραπεζίτες Ροτσίλντ και οι άλλες, φυλετικά συγγενείς τους, πολιτικές δυνάμεις. Μαζί με τύπους όπως ο Φαλιέρ, ο Μιλλεράν, ή την αλιτική ανικανότητα πολλών μαρξιστών ηγετών. Έτσι, ακόμη και σήμερα συνεχίζεται η διάλυση του τελευταίου άξιου αίματος. Περιοχές ολόκληρες του Νότου έχουν τελείως εξαντληθεί και ήδη απορροφούν μέσα τους τους ανθρώπους της Αφρικής όπως κάποτε η Ρώμη. Η Τουλώνη και η Μασσαλία αποστέλλουν συνεχώς νέα μικρόβια μπασταρδέματος της χώρας.

Γύρω από την Νοτρ-Νταμ των Παρισίων, ζει ένα πληθυσμός σε όλο και μεγαλύτερη αποσύνθεση. Νέγροι και μιγάδες περπατούν αγκαζέ με λευκές γυναίκες, μία αποκλειστικά εβραϊκή συνοικία αποκτά νέες εισαγωγές. Απεχθείς φανφαρόνοι μολύνουν την φυλή των ακόμη ωραίων γυναικών που από όλη τη Γαλλία έρχονται στο Παρίσι. Έτσι, στον σύγχρονο κόσμο επαναλαμβάνεται ένα πείραμα που έγινε ξανά στην Αθήνα, την Ρώμη και την Περσέπολη. Έτσι, υπαγορευόμενη από πολιτικοκοστρατιωτική θεώρηση, μία στενή συνεργασία με την Γαλλία είναι επικίνδυνη από απόψεως φυλετικής ιστορίας. Εδώ μάλλον αντηχεί η επίκληση: άρνηση της εισβολής της Αφρικής, κλείσιμο των συνόρων για ανθρωπολογικούς λόγους, βορειοευρωπαϊκή συνεργασία για κάθαρση της ευρωπαϊκής πατρίδας από τα παθογόνα μικρόβια Αφρικής και Συρίας. Για το καλό και των ίδιων των Γάλλων.

ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ

Η ομοιότητα και όχι απλώς η αναλογία των συμβόλων και των ιστοριών και μύθων εκτείνεται ακόμα και εκτός του Αρίου κόσμου, και οφείλεται είτε σε επαγωγική μεταφορά Αρίων διδασκαλιών σε κατοίκους Αμερικής ή Σημίτες, κ.λπ. είτε σε συγχώνευση, απορρόφηση και υποκλοπή του «ύφους» της παραδόσεως και των τύπων αλλά και των κειμένων της διδασκαλίας (μετά από διάφορους συσχετισμούς Σημιτικών (με ΄Αρια φύλα των περιοχών της Περσίας).

΄Ετσι, παρατηρούμε τον συμβολισμό της Swastica προεξάρχοντα σε μνημεία της Αμερικανικής Ηπείρου (από Βορρά μέχρι Νότου) και ηλιακές οντότητες με ονομασία εμφανώς επηρρεασμένη από ΄Αρια ρίζα και εικόνα —αντίγραφο ΄Αριας παράστασης, να κοσμούν το καββαλιστικό πάνθεο.

Η ομοιότητα αυτή βέβαια, δεν μας παραπλανά στην «συγκομιδή εντυπώσεων» κατά την γήινη περιφορά μας. Αποτελεί ως τόσο, ενοχλητικό όπλο στα χέρια των νεόπλουτων του νόθου πολιτιστικού χώρου, και των κακοποιών σημιτογενών «απεσταλμένων» στον χώρο του Πνεύματος.

Η ηλιακή εικόνα, και η επιρροή των μύθων από τα ηλιακά αρχέτυπα είναι συνεχείς μέσα στον ΄Αριο κόσμο. Ο ΄Ηλιος, αποτελεί το υλοποιημένο σύμβολο της υπερτάτης ενεργητικής αρχής (2) και φέρεται ως ο κατ΄ εξοχήν «ισχυρός και παντεπόπτης», εκείνος ο οποίος δίδει ισχύν και δόξαν, εκείνος ο οποίος περιγράφει την οντότητα: Ο ΄Ηλιος, καθιστά όχι μόνο τα αντικείμενα της οράσεως ορατά αλλά παρέχει ακόμη εις αυτά και την γέννησιν και την αύξησιν χωρίς ούτος να είναι η γέννησις (3).

Η Ελληνική παράδοση είναι πλήρης αναφορών και αλληγοριών δια την ηλιακή οντότητα.

Θα ελέγαμε μάλιστα με σαρκασμό, πως, στην αρχαία Ελλάδα, ο Διόνυσος προέβαλε τοσούτον μέγας, διότι έτι μεγαλύτερος ήτο ο Απόλλων.

Ο ΄Ηλιος ήταν μία από τις πρωταρχικές θεότητες του Ελληνικού Πανθέου, φερόμενος ως υιός του τιτάνος Υπερίωνος και της αδελφής του Θείας. Δια τον Υπερίωνα —υιό του Ουρανού και της Γαίας— πληροφορούμεθα ολίγα μόνον από τους μυθογράφους.

΄Οταν ο Ζευς (4) κατετρόπωσε τους Τιτάνες και επεκράτησεν, έδειξε μεγάλην ευμένεια προς τον ΄Ηλιον, δεν του στέρησε το δικαίωμα να φωτίζει τον κόσμον, τουναντίον, όρισε κατοικίαν δι΄ αυτόν εις τον Ουρανόν και του έκτισε οίκον μεγαλοπρεπή πεποικιλμένον με χρυσό και πολυτίμους λίθους.

΄Οταν έλθει η ώρα να εξέλθει ο ΄Ηλιος προς φωτισμόν του κόσμου, φροντίζουν οι ώρες να ετοιμάσουν το άρμα του το κατασκευασμένο από τον ΄Ηφαιστο (εκπροσωπούντα τον κατασκευαστή - μάγο και γνώστη των μεγάλων Απορρήτων), κοίλον δε, ως χρυσόν ποτήριον (συμβολίζοντας το Θείον σκάφος· ο συμβολισμός του θείου, σκάφους - ποτηρίου είναι παρών, σε όλες τις πτυχές της Αρίας παραδόσεως).

Εις το άρμα τούτο εισέρχεται και διευθύνει τους πτερωτούς ίππους εις την ουράνιον διαδρομήν.

Προ του Ηλίου, κινείται ο Εωσφόρος (ή Φωσφόρος) υπό μορφήν πτερωτού δαίμονος με ακτινοβολούν μέτωπον, και η Ηώς.

Εις τα μνημεία περιοχών εχουσών Ηλιακήν σφραγίδα (Ρόδος, Σικελία, κ.λπ.) καθώς επίσης και εις παραστάσεις νομίσματα κ.τ.λ. που ανευρίσκονται γύρω από αυτές, απεικονίζεται ο ΄Ηλιος ως Θεός έχων ανδρικήν κατ΄ εξοχήν μορφήν και ακμάζουσα νεότητα, η άφθονος κόμη του οποίου κυματίζει και διαχέεται ακτινικά, παράλληλα με την στεφανοειδή ακτινοβόλο περιβολήν του.

Η ιστορικά αρχαιότερη παρομοίωσή του είναι ένας ακοίμητος οφθαλμός επιβλέπων τα επίγεια —εικόνα κοινότυπη δι΄ όλους τους Αρίους λαούς.

Δια τους ΄Ελληνες, είναι ο οφθαλμός του Ωρομόζδου, εις δε τις Σκανδιναυικές χώρες, ο Οντίν εμφανίζεται ως μονόφθαλμος (όπως οι Κύκλωπες) διότι παρέδωσε ως ενέχυρον τον άλλον οφθαλμόν εις τον Μιμίρ.

Ο Πίνδαρος αποδίδει ευθέως τις ικανότητες οράσεως ή μη οράσεως εις τον «ηλιακόν οφθαλμόν». Πράγματι: εκ των αισθήσεων, η πλέον ηλιακή είναι η όραση. Εμφανής είναι επίσης δια τους ΄Ελληνες η Ηλιακή ηγεμονία, στην γνώσι τωνμεταφυσικών (5) της μαντικής ειδικώτερα, κ.λπ.

Είναι συνεπώς, ο παντεπόπτης οφθαλμός, ο παρατηρών και ελέγχων τα όντα: όχι βέβαια παθητικά, αλλά ως ενεργός επιτηρητής της παγκόσμιας αρμονίας: άλλως τε ο ΄Ηλιος αποτελεί την υπερτάτη εικόνα του κάλλους δια τους Αρίους.

Ανακαλύπτει πρώτος (εν τη γενέσει) τους έρωτες ΄Αρεως και Αφροδίτης (την αιώνιο δράση των δύο αντιθέτων και συμπληρωματικών στοιχείων) αγγέλλει εις την Δήμητρα την απαγωγή της θυγατρός της και αποκαλύπτει τον απαγωγέα (ο αιώνιος κύκλος της ζωής, της γεννέσεως και του θανάτου, της παραδοχής και της αποδόσεως).

---

(1) Οι νοτιώτεροι κλάδοι του Αρίου δένδρου (Ελλάς - Περσία) ήσαν οι έχοντες την τραγικοτέρα μοίρα: όχι μόνο απετέλεσαν τις πηγές διαδόσεως των πρωταρχικών Αρχών και διδασκαλιών εις μη Αρίους αλλά έγιναν και οι γέφυρες για την διάβρωση του θείου οικοδομήματος των Αρίων και για την άλωση των κέντρων της παραδόσεως.

Αντίθετα η Ινδία, όχι μόνον εκράτησε τα όρια, αλλά και με την μεγίστη σοφία εφόνευσε τους επίδοξους βιαστές. ΄Ετσι δικαιολογείται το σκοτεινό μίσος των καββαλιστών ενάντια στην Ινδουιστική παράδοση (πρβλ. Eliphas Levi: Η ιστορία της Μαγείας). Επ΄ αυτού όμως θα επανέλθουμε συντομότατα.

(2) Το πλέον υπέροχο κείμενο επ΄ αυτού, είναι ο λόγος εις ΒΑΣΙΛΕΑ ΗΛΙΟΝ του αυτοκράτορος Ιουλιανού, δια το οποίον θα επανέλθουμε εις τα επόμενα.

(3) Πλάτωνος Πολιτεία, Band VI.

(4) Ο Ζευς, είναι ο διευθύνων την θείαν Πρόνοια.

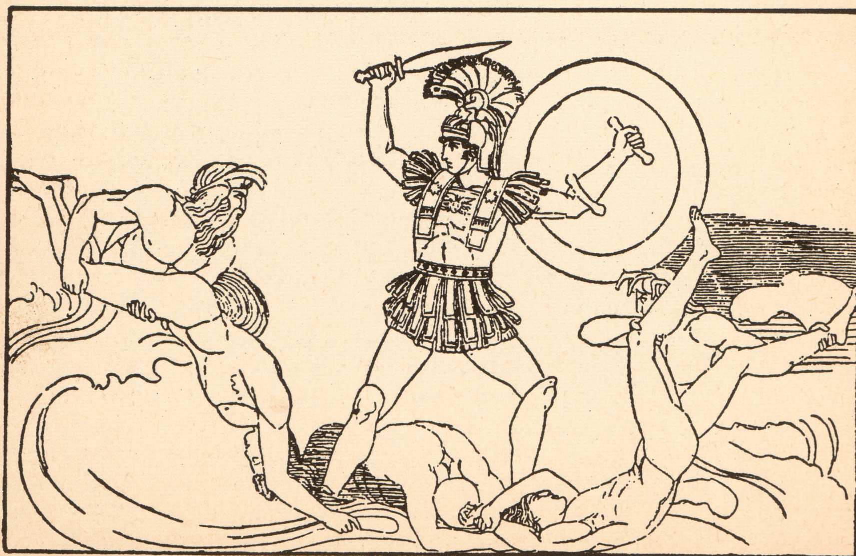
(5) Η Μεταφυσική αποτελεί γνώσιν εξ ενοράσεως δηλαδή άμεσον, και ως εκ τούτου εναντίαν προς την εκ συμπερασμάτων και ενδιαμέσως προερχομένην γνώσιν της ορθολογιστικής τάξεως.

Η ενόρασις (intuition Intellectuelle) είναι αμεσωτέρα από την διαίσθηση (Intuition sensible), διότι ευρίσκεται πέραν της διακρίσεως υποκειμένου και αντικειμένου, η οποία υφίσταται ΚΑΙ κατά την τελευταία. Είναι ταυτοχρόνως και το μέσον της γνώσεως, και αυτή ταύτη η γνώσις του υποκειμένου και του αντικειμένου τα οποία εντός αυτής ενώνονται και ταυτίζονται.

(Πρβλ. D.T. Suzuhi: The Zen doctrine of No Mind).

Οι υπέροχοι μύθοι των αρχαίων Ελλήνων, είναι το ίδιο διαφωτιστικοί στον προσεκτικό και «καθαρό» αναγνώστη.

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ

ΣΥΝΟΨΗ ΤΩΝ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΩΝ ΘΕΣΕΩΝ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ
ΕΠΕΞΗΓΗΣΕΙΣ - ΚΡΙΣΕΙΣ - ΣΧΟΛΙΑ

Το 2ο κεφάλαιο της Ι.4. υπό τον τίτλο: «Ο Εθνικοσοσιαλισμός υπερασπιστής των Αρχών του Πολιτισμού», άπτεται τεσσάρων βασικών υποθεμάτων τα οποία συνοψίζονται στους επόμενους τίτλους:

1. Τί είναι ο Εθνικοσοσιαλισμός.
2. Ιστορία του Εθνικοσοσιαλισμού.
3. Το Παραδοσιακό πρότυπο ζωής των Πολιτιστικών Αξιών.
4. Το σύγχρονο πρότυπο ζωής των Νόθων Απαξιών.

1. ΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ

Ι. Τί είναι αλήθεια ο Εθνικοσοσιαλισμός; Υπήρξε ένα καιροσκοπικό πολιτικό κίνημα «εγκληματιών» με καταστροφικές συνέπειες για την ανθρωπότητα όπως υποστηρίζουν οι επικριτές του ή είναι μια μεγαλειώδης θεωρία της Ζωής και του Κόσμου, η ίδια η ουσία της Πολιτιστικής Δημιουργίας, προσαρμοσμένη θαυμαστά στα ιστορικά δεδομένα του καιρού μας, όπως ισχυριζόμαστε εμείς οι Εθνικοσοσιαλιστές; Οι δημοκράτες και μπολσεβίκοι δυνάστες της Ευρώπης, φρόντισαν με κάθε τρόπο μετά τον Μεγάλο Ιδεολογικό Πόλεμο να συσκοτίσουν την δική μας Αλήθεια και να επιβάλουν το δικό τους ψέμμα στις συνειδήσεις των λαών.

Ας εξετάσουμε κατ' αρχήν ετυμολογικά τον όρο «Εθνικοσοσιαλισμός» σημαίνει Εθνικός-Σοσιαλισμός. Διά του όρου «Εθνικός» ο Εθνικοσοσιαλισμός εκτείνεται στον χρόνο και αποκτά ιστορική διάσταση, προσδιορίζοντας μάλιστα σαφώς ως υποκείμενο των ιστορικών πράξεων: την Λαϊκή Κοινότητα, δηλαδή το Έθνος. Ιστορία δεν γράφει το άτομο ως αυθύπαρκτη μονάδα καθ' ότι εφήμερο και χωρίς αυτάρκεια. Ιστορία γράφουν τα Έθνη, που αποτελούν τα φυσικά της γένη και δημιουργούν τον πολιτισμό. Τα άτομα δεν έχουν ιστορική ζωή εάν δεν αποκτήσουν εθνική ταυτότητα, έχουν απλά βιολογική ζωή. Έτσι διά του όρου «εθνικός» ο Εθνικοσοσιαλισμός τονίζει την προεξάρχουσα σημασία της ιστορικής ζωής της Λαϊκής Κοινότητας έναντι των ατόμων που σε κάθε ιστορική στιγμή την αποτελούν.

Διά του όρου «Σοσιαλισμός» ο Εθνικοσοσιαλισμός εκτείνεται στον χώρο δηλαδή την κοινωνία. Όμως γι' αυτόν, «Σοσιαλισμός» δεν είναι ό,τι οι δημοκράτες και οι μπολσεβίκοι εννοούν χρησιμοποιώντας τη λέξη, αλλά σημαίνει την υπεροχή του κοινωνικού είναι έναντι του Ατομικού Εγώ. Το Άτομο εντάσσεται συνειδητά στην κοινωνία έχοντας συναίσθηση του υψηλού του καθήκοντος απέναντι στην Πολιτεία, που είναι το πολιτιστικό του λίκνο. Έτσι διά του Εθνικοσοσιαλισμού το εφήμερο και χωρίς αυτάρκεια άτομο αποκτά διάρκεια και δυνατότητα δημιουργίας, προβάλλεται στον ιστορικό χώρο και χρόνο.

Όμως ο Εθνικοσοσιαλισμός, υπερβαίνει την ποιοτική σύνθεση των δύο ανωτέρω όρων από τους οποίους αποτελείται. Η υπεροχή αυτή του Εθνικοσοσιαλισμού συνίσταται στην καθοριστική αποδοχή ως βιοθεωρητικού του θεμελίου, της φυσικής-βιολογικής του ρίζας που είναι η Άρια φυλετική του ταυτότητα. Για τον Εθνικοσοσιαλισμό, η σύνθεση Σοσιαλισμού και Εθνικισμού είναι ανεπαρκής για να εκφράση την

κοσμοθεωρητική και βιοθεωρητική του υπόσταση, όσο δεν ανάγεται απ' ευθείας στο φυλετικό υπόβαθρο. Έτσι, ενώ εθνικιστικό και ταυτόχρονα σοσιαλιστικό μπορεί να είναι ένα οποιοδήποτε κράτος της Αφρικής ή της Αμερικής, εθνικοσοσιαλιστικό μπορεί εξ ορισμού να είναι μόνο ένα φυλετικώς καθαρό Άριο Έθνος.

Η πίστη στην αξία του φυλετικού αρχετύπου και της εθνικής πολιτιστικής παράδοσης των ευρωπαϊκών Λαών, κατέστησε τον Εθνικοσοσιαλισμό τον γνησιότερο και δυναμικότερο υπερασπιστή των πολιτιστικών Αξιών της Φυλής μας στους δύσκολους καιρούς της παρακμής και του εκφυλισμού που κυριάρχησε στην Ευρώπη, ως απόρροια της επιβολής των νόθων ιδεολογικών και πολιτικών συστημάτων της δημοκρατίας και του μπολσεβικισμού. Ο Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος δεν υπήρξε τίποτε άλλο παρά η μάχη αυτού του υπερασπιστή του πολιτισμού, εναντίον των δύο όψιμων καταλυτών του.

Ήδη όμως διάφορες αντιρρήσεις μπορούν να αναφυούν στην σκέψη των αντιπάλων μας μερικές από τις οποίες είναι και οι εξής:

1ον: Ο Εθνικοσοσιαλισμός δεν έχει θεωρητικές καταβολές γιατί κανένας θεωρητικός δεν διεκδίκησε ποτέ την πατρότητα των ιδεών που υπερασπίζεται.

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Ο Εθνικοσοσιαλισμός δεν είναι θεωρία που κατασκευάστηκε στις μουχλιασμένες βιβλιοθήκες των φιλοσόφων, ούτε επινοήθηκε στα γραφεία υπεροπτών διανοουμένων: είναι η θεωρία της Ζωής, που αποκαλύφθηκε και αποκαλύπτεται στο ξετύλιγμα του χρόνου, από την Ιστορική Δράση και την Πολιτική Πράξη των Αρίων Λαών. Ο Εθνικοσοσιαλισμός ενυπάρχει στην ψυχή και το Αίμα κάθε εκλεκτού Δημιουργού που βιώνει την Ζωή εντατικά. Τα σπέρματα των θεωρητικών του Αρχών διακρίνονται σε κάθε γνήσια κοσμοθεωρία που ανέπτυξαν οι Άριοι Λαοί από τους απώτατους καιρούς, όπως και τον τρόπο ζωής που εισάγει μπορούμε να τον ιχνηλατήσουμε σ' όλη την Ιστορία. Μέσα στον Εθνικοσοσιαλισμό, διασώθηκε το πολύτιμο απόσταγμα της σκέψης όλων των μεγάλων θεωρητικών των Αιώνων. Όλοι οι μεγάλοι Διδάσκαλοι και Δημιουργοί της Αρίας φυλής είναι λοιπόν οι Πατέρες του. Τί το καινούργιο όμως εκόμισε ο Εθνικοσοσιαλισμός έναντι των προαγγέλων αυτών, που η σειρά τους αρχίζει από τον Σπέγκλερ, τον Πάουντ και τον Έβολα και εκτείνεται πέραν του Ηρακλείτου, του Παρμενίδη και του Ομήρου, ώστε να θεωρείται ο θεματοφύλακας και ο ενσαρκωτής όλης αυτής της πολύτιμης Ευρωπαϊκής Πολιτιστικής Παραδόσεως στην εποχή μας;

Η μεγαλειώδης συμβολή του Εθνικοσοσιαλισμού υπήρξε το ότι ενανθρώπισε και εθέσπισε, πρώτος αυτός, την Αρμονική Πολιτεία, που όλοι οι προάγγελοι του είχαν οραματισθεί, αλλά που είχε εκλείψει από τους χρόνους της Ελληνικής Ακμής. Όποια γνώση οι μεγάλοι Διδάσκαλοι κατείχαν διανοητικά και διαισθητικά, ο Εθνικοσοσιαλισμός με την Δυνατή Ιστορική του βούληση και την Πολιτική του Δεοντολογία την κατέστησε συνειδητή και ζώσα Αρχή της Αρμονικής Πολιτείας που δημιούργησε. Και στο λίκνο αυτής της Πολιτείας όπου κυριάρχησαν οι βιωμένες φυσικές αλήθειες που ονομάζονται: βούληση, έρως, πίστη, αίμα, τιμή, ο Εθνικοσοσιαλισμός έπλασε συστηματικά την Κοσμοθεωρία και την Βιοθεωρία του, που την άφησε άφθαρτη υποθήκη σ' εμάς, που αποτελούμε τους διαδόχους των πρωτοπόρων δημιουργών του.

2ον. Ο Εθνικοσοσιαλισμός υπήρξε απλά το αποτέλεσμα κάποιων οικονομικών και κοινωνικών συγκυριών που επικράτησαν στη Γερμανία του 1930 και που τον βοήθησαν να ανδρωθή. Δεν ήταν τίποτε περισσότερο από ένα καιροσκοπικό, πολιτικό κίνημα που έσβησε για πάντα μέσα στον όλεθρο του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου.

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Στη θέση αυτή των αντιπάλων μας υπάρχουν δύο σκόπιμες παρανοήσεις.

Κατά πρώτο, βλέπουν τον Εθνικοσοσιαλισμό σαν αποτέλεσμα οικονομικών και κοινωνικών διεργασιών μόνον, διότι τόσο οι Δημοκράτες όσο και οι Μπολσεβίκοι, δέσμιοι του Οικονομικού Δόγματος, δεν έχουν άλλη μέθοδο για να τον ερμηνεύσουν. Το εργαλείο τους όμως, το Οικονομικό Δόγμα, είναι υπερβολικά χονδροφτιαγμένο και κακότεχνο για να τους οδηγήσει σε συμπεράσματα συμβιβαστά με την εξέλιξη του

Εθνικοσοσιαλισμού. ΄Ετσι αδυνατούν τελείως να ερμηνεύσουν πώς το εθνικοσοσιαλιστικό κράτος κατόρθωσε να εξαλείψει τελείως τα υφιστάμενα οικονομικοκοινωνικά προβλήματα και να δώσει στη Γερμανία μια ανθούσα οικονομία και μια κοινωνική συνοχή πρωτόγνωρη. Πολύ δε περισσότερο, αδυνατούν τελείως να ερμηνεύσουν πως ο Γερμανικός Λαός έμεινε πιστός στον Εθνικοσοσιαλισμό μέχρι το τέλος, αγωνιζόμενος τον υπέρ όλων αγώνα εναντίον των Δημοκρατών και των Μπολσεβίκων όλου του κόσμου, ενώ σύμφωνα με τις αρχές του Οικονομικού δόγματος, θα ώφειλε να τον εγκαταλείψει μόλις εξέλιπαν οι οικονομικοκοινωνικές συνθήκες που τον εξέθρεψαν.

Κατά δεύτερο, αγνοούν συστηματικά πως ο Εθνικοσοσιαλισμός υπό τις διάφορες μορφές του, υπήρξε πανευρωπαϊκό φαινόμενο, που γοήτευσε τις καρδιές όλων των Εκλεκτών και ανήσυχων πνευμάτων της Ευρώπης, έστω κι αν δεν πρόλαβε να γίνει κράτος σ᾽ όλες τις ευρωπαϊκές Πατρίδες.

Ο Εθνικοσοσιαλισμός δεν ήταν λοιπόν αποτέλεσμα συγκυριών ούτε καιροσκοπικό πολιτικό κίνημα αλλά το εκλεκτό απόσταγμα των βαθύτερων διεργασιών που λάμβαναν χώρα αιώνες στη Γη της πολιτιστικής μας δημιουργίας, την Ευρώπη, που οργανώθηκε σε πολιτικό κίνημα από εκλεκτούς υπερασπιστές της Φυλής μας την πιο κρίσιμη στιγμή, για να δώσει τον ύστατο υπέρ του Πολιτισμού και εναντίον των καταστροφέων του αγώνα, αυτόν ακριβώς που έδωσε.

Τέλος, ο Εθνικοσοσιαλισμός δεν έσβησε για πάντα μέσα στα συντρίμια του Μεγάλου Ιδεολογικού Πολέμου όπως αρέσκονται να βαυκαλίζονται οι Μπολσεβίκοι και οι Δημοκράτες εχθροί μας, και ζωντανή απόδειξη αυτής της Αλήθειας είμαστε εμείς.

3ον: Ο Εθνικοσοσιαλισμός υπήρξε απλά μια πιο βελτιωμένη έκδοση του Παγγερμανισμού δηλαδή του Γερμανικού Ιμπεριαλισμού και η ήττα του στον Πόλεμο δεν ήταν παρά η οριστικη συντριβή αυτού του Ιμπεριαλιστικού του μένους.

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: ΄Ενας τέτοιος ισχυρισμός είναι τουλάχιστον αφελής. Το Αυτοκρατορικό Πνεύμα των Γερμανών είχε ανέκαθεν θεωρητικές καταβολές και ολόκληρο τον 19ο αιώνα είχε πολεμήσει τον Γαλλικό «διαφωτισμό» και την φιλελεύθερη Δημοκρατία, πιστό στην Ευρωπαϊκή Πολιτιστική Παράδοση, που την διέφθειρε η κυριαρχία του Οικονομικού Δόγματος και οι Καπιταλιστές και Σοσιαλιστές Εκφραστές του. Η Γερμανία, η μεγαλύτερη οικονομική δύναμη στον καθαρά Ευρωπαϊκό χώρο τους δύο τελευταίους αιώνες, απλά επεδίωκε εκείνη την οικονομική αυτάρκεια έναντι των αποικιοκρατικών δυνάμεων, που θα της επέτρεπε να περιφρουρήσει την πολιτιστική της αυτοτέλεια, που την έβλεπε να κινδυνεύει άμεσα. Αποτέλεσμα της αντιθέσεως αυτών των δύο πνευμάτων, του παραδοσιακού Αυτοκρατορικού και του Δημοκρατικού Καπιταλιστικού ήταν και ο Α΄ Παγκόσμιος Πόλεμος που έφερε την ηττημένη Γερμανία σε σχέση υποτέλειας προς τις νικήτριες δυνάμεις. Και είναι αστείο να θεωρείται η Γερμανία του 1935 ως ιμπεριαλιστική δύναμη, εν όσω είχε ακόμη εθνικά της εδάφη υπό την στρατιωτική και πολιτική κατοχή των νικητών του Α΄ Πολέμου.

Τέλος, επαναλαμβάνουμε για μια ακόμη φορά, ότι η θεώρηση του εθνικοσοσιαλισμού ως ιμπεριαλισμού είναι εκ του πονηρού καθ᾽ ότι αγνοεί τόσο τις ιδεολογικές καταβολές του κινήματος, όσο και τον πανευρωπαϊκό κι όχι αποκλειστικά Γερμανικό χαρακτήρα του. Γίνεται δε από ανάγκη, γιατί αλλοιώς, Δημοκράτες και Μπολσεβίκοι δεν μπορούν να δώσουν «πειστική» εξήγηση για την πορεία του.

ΙΙ. Ο Εθνικοσοσιαλισμός λοιπόν έχει βαθειές θεωρητικές και ιδεολογικές καταβολές. Οι καταβολές αυτές δεν είναι άλλες από τις Αξίες που έθρεψαν την πολιτιστική ζωή του Αρίου Ανθρώπου από την Ανατολή της Ιστορίας του ως την εποχή μας. Είναι η σύγχρονη έκφραση εκείνου του αρχέγονου τρόπου ζωής, του Ομηρικού Προτύπου Ζωής σύμφωνα με το οποίο πλάστηκαν οι Θεοί και οι ΄Ηρωες και το οποίο κυοφόρησε τον πολιτισμό, δημιούργησε την Κλασσική Αρχαιότητα και εξέθρεψε το ευρωπαϊκό Πνεύμα. Οι καταβολές άρα του Εθνικοσοσιαλισμού βυθίζονται σε χώμα ελληνικό. Οι ίδιες Αξίες, άφθαρτες και αναλλοίωτες από το χρόνο, χυμένες σε νέα καλούπια. Η ίδια ζύμη πλασμένη από νέα χέρια. Ο Εθνικοσοσιαλισμός συνένωσε το παρελθόν και το

μέλλον σ' ένα διαρκές παρόν, που είναι η Δημιουργία της Αρμονικής Πολιτείας. Ο Εθνικοσοσιαλισμός προέταξε τις Πολιτιστικές Αξίες και τις αντέταξε στις νόθες απαξίες που προέβαλλαν η Δημοκρατία και ο Μπολσεβικισμός. Επί πλέον όμως δημιούργησε μια οργανωμένη Πολιτεία μέσα στην οποία οι αξίες αυτές βρήκαν το φυσικό τους λίκνο, βιώθηκαν από τους Πολίτες-Δημιουργούς και τους έσπρωξαν στην Ιστορική-Πολιτιστική Δράση. Το αίσθημα, η τυπική ενέργεια και η Δυνατή Βούληση του Αρίου, απελευθερώθηκαν από το δεσμωτήριο της οικονομικής αναγκαιότητας και της κοινωνικής νομοτέλειας και απόκτησαν ιστορική προοπτική, αυτήν ακριβώς που τους είχαν αποστερήσει τα κηρύγματα του φιλελευθερισμού και του μαρξισμού.

Ο Εθνικοσοσιαλισμός καλλιέργησε ξανά τις πολιτιστικές Αρετές. Την Δυνατή Βούληση, την Αφθαρσία του Αιωνίου Αίματος, τον ΄Ερωτα του Κόσμου, την Τιμή και την Πίστη στο υπέρτερο πεπρωμένο του Εκλεκτού Δημιουργού, που υπερβαίνει τον εαυτό του γράφοντας πολιτισμό. Κι αυτή την υπέροχη αίσθηση Ζωής, οργανωμένη στα πλαίσια μιας σύγχρονης Αρμονικής Πολιτείας, την κατέστησε συστηματική Κοσμοθεωρία, βιοθεωρητικό Πρότυπο και Πολιτική Δεοντολογία. Την αντέταξε δε σθεναρά στις απαξίες της Δημοκρατίας και του Μπολσεβικισμού: Τον Κοσμοπολιτισμό, τον στεγνό ωφελιμισμό, τον μίζερο υλισμό και τα ισοπεδωτικά ιδανικά.

Νέος και δυνατός εκπρόσωπος και υπερασπιστής των Παραδοσιακών Πολιτιστικών Αξιών, πολέμησε και πολεμά τους εκπροσώπους του πολιτιστικού εκφυλισμού.

Και πάλι όμως ίσως κάποια ερωτήματα θα μπορούσαν να τεθούν:

1ον. Αν οι θεωρητικές καταβολές του Εθνικοσοσιαλισμού, βυθίζονται σε χώμα Ελληνικό, το ίδιο λίγο — πολύ ισχυρίζονται όλες οι κοσμοθεωρίες, ιδιαίτερα δε η Δημοκρατία και ο Μπολσεβικισμός είναι οι πρώτοι που επικαλούνται σαν προπάτορά τους τον Αρχαίο Ελληνικό Κόσμο.

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: ΄Οσες κοσμοθεωρίες έχουν ΄Αριες καταβολές δικαίως τον επικαλούνται. Για τις λοιπές, δεν είναι ακόμη ώρα να γίνει λόγος εδώ. ΄Ετσι θα σταθούμε στη Δημοκρατία και τον Μπολσεβικισμό, που κυρίως μας ενδιαφέρουν προς το παρόν. Πράγματι η δημοκρατία διακηρύσσει στεντόρια ότι η Ελλάδα είναι η πατρίδα της, η χώρα όπου γεννήθηκε. Κι έτσι προσπαθεί να μας πείσει για την υπεροχή της. Η απάτη όμως είναι τόσο προφανής όσο και τραγική. Πρώτο, διότι ως γνωστόν, δεν υπάρχει κανένα πολίτευμα, καμμιά πολιτειακή τάξη που να μη γεννήθηκε στην Ελλάδα. ΄Αρα η Δημοκρατία δεν πρωτοτυπεί. Και δεύτερο, διότι η τότε δημοκρατία σχετίζεται με τη σημερινή μόνο κατά το ότι φέρει το ίδιο όνομα. Τούτο είναι το μόνο τους κοινό σημείο. Η Αρχαία Ελληνική Δημοκρατία ως πολιτειακή τάξη, προϋπέθετε ένα τέτοιο ηθικό και αισθητικό κλίμα, μια τέτοια βιολογική και πνευματική περιρρέουσα ατμόσφαιρα, μ' άλλα λόγια ένα τέτοιο κοσμοθεωρητικό και βιοθεωρητικό υπόβαθρο της Πολιτείας, με στέρεες Αρχές και Πολιτιστικές Αξίες, που μόνο στον εθνικοσοσιαλισμό συναντάμε στην εποχή μας. Για παράδειγμα, οι ΄Ελληνες πολίτες της Αθηναϊκής Δημοκρατίας ήταν συνειδητοί πολιτιστικοί Δημιουργοί, διότι θεωρούσαν ως φυσικό τους χρέος την πίστη σ' όλες εκείνες τις Αξίες που η Αστική μας Δημοκρατία έχει από καιρό απεμπολήσει. Δηλαδή, την αυστηρή διαφύλαξη της φυλετικής τους καθαρότητας, την αριστοκρατική και ηρωϊκή αντίληψη ζωής όπου κυρίαρχη ηθική αξία είναι η τιμή, την έξαρση του Κάλλους και της αισθητικής αρμονίας, την λατρεία της Πατρίδος και των προγονικών παραδοσιακών αρετών. Παράδοση, αγωγή, παιδεία, γνώση ήταν τα θεμέλια της Ελληνικής Πολιτείας, που στη σύγχρονη Αστική Δημοκρατία έχουν αντικατασταθεί από τον κοσμοπολιτισμό, τη μόδα, την τεχνική εξειδίκευση και την πληροφόρηση κι όλα αυτά μαζί υποταγμένα στον δυνάστη της εποχής μας, το Οικονομικό Δόγμα και το κέρδος. Πρέπει λοιπόν να το συνειδητοποιήσουμε οριστικά. Η Αστική Δημοκρατία δεν είναι παρά η πολιτική αντανάκλαση του καπιταλισμού και του οικονομικού του δόγματος, που είναι η οικονομική θεωρία του φιλελευθερισμού και δεν είναι δυνατό να νοηθή χωριστά από το ιδεολογικό και οικονομικό σύστημα που την παράγει. Γι' αυτό δεν έχει καμμιά συγγένεια με την Αρχαία Ελληνική Δημοκρατία την οποία επικαλείται ως προπά-

τορα.

Σ' ό,τι αφορά τον Μπολσεβικισμό, τα πράγματα είναι πιο ξεκάθαρα. Ο Μαρξισμός, εξ Αρχής αρνήθηκε το ελληνικό φως. Ο εκφυλισμένος εβραιοχριστιανικός του χαρακτήρας είναι προφανής. Στην Ελλάδα αναφέρεται μόνο για να υποκλέψει και να διαστρεβλώσει την κοινωνική και την φυσική φιλοσοφία ορισμένων εκλεκτών Δημιουργών όπως του Ηράκλειτου, του Επίκουρου και λοιπών. Η πολιτεία όμως που οικοδομεί και όπου κυριαρχεί ο οικονομικός προσδιορισμός και η νομοτέλεια των κοινωνικών φαινομένων ως επικαθοριστικά στοιχεία μιας ροπής της Ιστορίας, τα ισοπεδωτικά και αντιπατριωτικά του ιδανικά έρχονται σε κραυγαλέα αντίθεση με την πολιτειακή τάξη και την αντίληψη περί του Ιστορικού και Κοσμικού Γίγνεσθαι που έπλασαν οι Έλληνες.

2ον: Το Εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα δεν ανέδειξε κανένα ιδεολόγο κήρυκα μιας συστηματικής εθνικοσοσιαλιστικής κοσμοθεωρίας και δεν άφησε ιδεολογικά έργα. Αυτό μας πείθει ότι ήταν ένα καιροσκοπικό πολιτικό κίνημα.

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Κατ' αρχάς η άποψη αυτή είναι ψευδής διότι καθαρώς εθνικοσοσιαλιστικά πνευματικά και αισθητικά δημιουργήματα, όπως και γνήσιοι εθνικοσοσιαλιστές δημιουργοί υπάρχουν σε πείσμα των υποκριτών αντιπάλων μας. Και μιλώντας για εθνικοσοσιαλιστές δημιουργούς οφείλουμε μια διευκρίνηση. Δεν αναφερόμαστε σ' αυτούς που υιοθέτησαν τη θεωρία του Εθνικοσοσιαλισμού αλλά στάθηκαν πέρα από την πολιτική δεοντολογία του. Τέτοιοι ήσαν όλοι όσοι αποτελούσαν την Ευρωπαϊκή πνευματική ελίτ του μεσοπολέμου εκτός από τους Εβραίους και τους στρατευμένους μπολσεβίκους. Αναφερόμαστε μόνο στους αγωνιστές Εθνικοσοσιαλιστές Δημιουργούς του Πνεύματος και της Τέχνης. Επίσης δεν αναφερόμαστε στους πνευματικούς προάγγελους του Εθνικοσοσιαλισμού που δέσποσαν στην Ευρώπη τον 19ο και στις αρχές του 20ού αιώνα. Αναφερόμαστε μόνο σ' αυτούς που έβαλαν την πέννα και το πνεύμα τους στην υπηρεσία της Εθνικοσοσιαλιστικής Επαναστάσεως για να υβρισθούν, να δολοφονηθούν και να συκοφαντηθούν μετά την ήττα από τους εξωνημένους ιδεολογικούς πράκτορες της Δημοκρατίας και του Μπολσεβικισμού.

Τέτοιοι ήσαν: Ο Ρόζενμπεργκ και ο Έβολα που συστηματοποίησαν την Εθνικοσοσιαλιστική Θεωρία. Ο Πάουντ, ο Χάμσουν, ο Μπραζιγιάκ, ο Σελίν, ο Ντ' Ανούντζιο, ο Μοντερλάν, ο Ρίχαρντ Στράους, ο Φουρτβαίνγκλερ, ο Ορφ, ο Ερνστ Γιούνγκερ* και πολλοί άλλοι επώνυμοι φιλόσοφοι, ποιητές, μουσικοί, λογοτέχνες και καλλιτέχνες.

Επίσης δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η Εθνικοσοσιαλιστική Δράση από την στιγμή της πρώτης οργανωμένης της παρουσίας μέχρι την καταστροφή του 1945 δεν διήρκεσε παρά μόνο 25 χρόνια. Διάστημα εξαιρετικά μικρό για να μπορέσει ένα επαναστατικό κίνημα να βιώσει τις αναγεννημένες αξίες του, να οργανώσει την Αρμονική του Πολιτεία και να συστηματοποιήσει και κωδικοποιήσει την ιδεολογία του. Ο Φιλελευθερισμός και ο Μαρξισμός κλείνουν ζωή δύο και ενάμιση αιώνος αντίστοιχα.

Σ' εμάς λοιπόν πέφτει το βάρος με δεδομένη την εμπειρία εκείνων των πρωτοπόρων, να ολοκληρώσουμε το έργο τους.

ΙΙΙ. Κλείνοντας το κεφάλαιο αυτό μπορούμε να συνοψίσουμε. Ο Εθνικοσοσιαλισμός δεν είναι ένα απλό πολιτικό κίνημα αλλά μια επαναστατική ιδεολογία, η μόνη επαναστατική ιδεολογία των Ευρωπαϊκών Λαών σήμερα. Είναι μια Θεωρία της Ζωής, της Φύσεως και του Κόσμου, που μέσα από την Ιστορική Δράση έπλασε και συνεχίζει να πλάθει τόσο την Κοσμοθεωρία και τη Βιοθεωρία της, όσο και την εσωτερική-μυητική Διδασκαλία της παράλληλα με την πολιτική της δεοντολογία, που θα την οδηγήσουν στην ανασύσταση της Αρμονικής Πολιτείας που οι Δημοκράτες και Μπολσεβίκοι κατέστρεψαν το 1945 σκλαβώνοντας την Γη των Πατέρων μας, την Ευρώπη.

Julius Evola

Orientamenti

§ 10. Για τον χώρο της κουλτούρας και των εθίμων θα πρέπει επίσης να πάρουμε μία τελική θέση. Από τον κομμουνισμό προβλήθηκε σχεδόν προνομιακά η αντιαστική θέση, κάτι που τονίσθηκε ιδιαίτερα στο χώρο της κουλτούρας από μερικές παρέες «προβληματιζομένων» διανοουμένων. Σε αυτό ακριβώς το σημείο πρέπει να λεχθούν ορισμένα πράγματα και να ξεκαθαρίσουν οι καταστάσεις. ΄Οπως η αστική κοινωνία είναι κάτι το ενδιάμεσο, επειδή ακριβώς η αστική τάξη είναι κάτι το ενδιάμεσο, γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο και για να ξεπεράσουμε τον αστισμό, τον αστικό πολιτισμό, το πνεύμα και τις αξίες της αστικής τάξεως, για να ξεπεράσουμε όλα αυτά υπάρχουν δύο δρόμοι.

Ο ένας δρόμος αντιστοιχεί στην κατεύθυνση, που οδηγεί ακόμη πιο κάτω και από όλα αυτά, οδηγεί προς μία ανθρωπότητα κολεκτιβικοποιημένη και υλιστική, προς την ανθρωπότητα του μαρξιστικού «ρεαλισμού» με τις κοινωνικές και εργατικές αξίες ενάντια στην «αστική και καπιταλιστική παρακμή».

Ο άλλος δρόμος αντιστοιχεί στην κατεύθυνση, που οδηγεί μέσα από τον πόλεμο του αστισμού σε μία πραγματική εξύψωση πέρα από αυτόν. Οι άνθρωποι της νέας αυτής παρατάξεως θα είναι, ναι, αντιαστοί, αλλά με μία ανώτερη ηρωϊκή και αριστοκρατική αντίληψη της ζωής. Θα είναι αντιαστοί γιατί περιφρονούν την άνετη ζωή· αντιαστοί γιατί θα ακολουθήσουν όχι εκείνους που υπόσχονται υλικά προνόμια, αλλά εκείνους που απαιτούν τα πάντα από τους εαυτούς τους. Αντιαστοί σε τελική ανάλυση, γιατί δεν έχουν την αγωνία της σιγουριάς, αλλά γιατί αγαπούνε μια ουσιαστική ένωση της ζωής με τον κίνδυνο, κάνοντας πράξη την αμείλικτη γυμνή ιδέα και την δράση.

Ο Νέος ΄Ανθρωπος, κινητήρια δύναμη για το ξεκίνημα της αφυπνίσεως, θα είναι αντιαστός. Σε εκείνο όμως που πρέπει να διαφοροποιηθεί ο Νέος ΄Ανθρωπος από την προηγούμενη γενιά είναι στην αντιμετώπιση κάθε μορφής ρητορικού και ψεύτικου ιδεαλισμού, σε όλα αυτά τα μεγάλα λόγια, που γράφονται με κεφαλαία, σε όλα αυτά που είναι μόνο επιφάνεια, λόγια, εντυπώσεις και σκηνοθεσία. Θα πρέπει να αναζητεί την ουσία και σε κάθε πρόβλημα που τίθεται θα πρέπει μετά από μία νέα ρεαλιστική και ακριβή αξιολόγηση, να προχωρεί στη λύση που αρμόζει σε κάθε περίπτωση. Κάθε πρόβλημα πρέπει να το αντιμετωπίσει όχι επιφανειακά, να αναζητήσει την ουσία πέρα από λεκτικά σχήματα, μέσα στην πράξη, και με σιωπηλό και ακριβή τρόπο να προχωρήσει στη λύση σε συντονισμό πάντοτε με τις λεπτές δυνάμεις και με συνειδητή ΥΠΑΚΟΗ στην προσταγή την προερχομένη εκ των άνωθεν.

΄Οποιος εναντίον των δυνάμεων της αριστεράς δεν γνωρίζει να αντιδράσει με άλλον τρόπο, αλλά αντιδρά στο όνομα ψεύτικων ειδώλων, των ειδώλων των σχετικών με την ζωή και τις κομφορμιστικές ηθικότητες του αστικού κόσμου, αυτός που αντιδρά με αυτόν τον τρόπο έχει χάσει εκ των προτέρων τη μάχη. Αυτός ο άνθρωπος σίγουρα δεν είναι εκείνος, που στέκεται όρθιος έχοντας ήδη περάσει μέσα από την εξαγνιστική πυρά εσωτερικών και εξωτερικών καταστροφών. Ο Νέος ΄Ανθρωπος σε καμμία περίπτωση δεν πρέπει να γίνει όργανο μιας αστικής ψευτοαντίδρασης, αλλά πρέπει να ξαναπαίρνει δυνάμεις και ιδεώδη προγενέστερα και ανώτερα από τον αστικό κόσμο και την οικονομική εποχή. Με αυτές τις δυνάμεις και τα ιδεώδη πρέπει να δημιουργήσει τις γραμμές αμύνης και να περιφρουρήσει τις θέσεις απ' όπου την κατάλληλη στιγμή θα κεραυνοβολήσει με την δράση της αναδημιουργίας.

Ακόμη όμως και όλα αυτά πρέπει να τα δούμε με επιφύλαξη. Γιατί είναι γνωστό πως και στην φασιστική περίοδο υπήρξε μία αντιαστική τάση όχι διαφορετική από αυτήν που αναφέρουμε. Παρ' όλα αυτά όμως δυ-

στυχώς το ανθρώπινο υλικό δεν στάθηκε στο ύψος του καθήκοντος. Και από αυτό ακριβώς το γεγονός μαθαίνει κανείς πως απο' την αντιρητορική μαθαίνει κάποιος να κάνει ρητορική.

§ 11. Ας εξετάσουμε τώρα ένα άλλο σημείο, τις σχέσεις με την κυρίαρχη θρησκεία. Για μας το «λαϊκό κράτος» σε οποιαδήποτε μορφή ανήκει στο παρελθόν. Και ειδικότερα προειδοποιούμε για εκείνο το προσωπείο του, που του έδωσε αξία σε μερικούς κύκλους, για το λεγόμενο «ηθικό κράτος», που είναι ένας παραλογισμός γεννημένος μέσα από μία αποχαυνωμένη, νόθα, κενή «ιδεαλιστική» φιλοσοφία, που ήδη επιτίθεται στον φασισμό, αλλά και που από τη φύση της είναι τέτοια ώστε να εγγυάται με μία απλή αναλογία τους κανόνες ενός «διαλεκτικού» παιχνιδιού. Πράγμα για μας απαράδεκτο. Με όλα αυτά αναφερόμαστε στον αντιφασισμό του Benedetto Croce.

Αλλά το να καταγγέλουμε παρόμοιες ιδεολογίες και το «λαϊκό κράτος» δεν σημαίνει πως δεν είναι για μας ένα κληρικό κράτος ή κληρικοκρατούμενο εξ ίσου απαράδεκτο. Ο θρησκευτικός παράγων είναι απαραίτητος σαν ξέσπασμα για μια αληθινή ηρωϊκή αντίληψη της ζωής, μία αντίληψη που πρέπει και είναι ουσιώδης για την παράταξή μας. Πρέπει να αισθανθούμε μέσα μας την ανάγκη, ότι πέρα από την επίγεια ζωή υπάρχει μία άλλη, γιατί μόνος όποιος αισθάνεται αυτό κατέχει μία άθραυστη και ανυποχώρητη δύναμη, μόνο αυτός θα είναι ικανός για ένα απόλυτο εξακόντισμα. ʼΟταν λείπει αυτή η αίσθησις, το να προκαλείς τον θάνατο και να μην λογαριάζεις την ζωή, είναι δυνατόν μόνον σποραδικά σε στιγμές εξάρσεως ή σαν αποτέλεσμα εξάρσεως άλογων δυνάμεων. Πάνω σε αυτό ακριβώς το θέμα υπάρχει συγκεκριμένη διδασκαλία, που είναι δυνατόν να δικαιολογήσει στον καθένα ξεχωριστά αυτήν την ανώτερη και αυτόνομη έννοια. Πρέπει όμως να διευκρινισθεί πως αυτή η Πνευματικότης, που πρέπει να ενυπάρχει στους δικούς μας ανθρώπους, δεν έχει ανάγκη αναγκαστικών δογματικών φορμαλισμών μιας δεδομένης θρησκευτικής απολογίας· χωρίς αυτό να σημαίνει πως η μορφή της ζωής, που πρέπει να διατελούμε, θα είναι εκείνη ενός καθολικού μοραλισμού, ο οποίος καθολικός μοραλισμός λίγο διαφέρει από μία ενάρετη οικιοποίηση του ζώου-άνθρωπος. Πολιτικά, αυτή η Πνευματικότης θα πρέπει να δείξει δυσπιστία σε οτιδήποτε προβάλλεται σαν ανθρωπισμός, ισότης, αρχή της αγάπης και της συγνώμης, σε όλα αυτά, που αποτελούν μέρος άμεσα εξαρτώμενον από την χριστιανική άποψη. Απεναντίας θα πρέπει να δειχθεί εμμονή στις ιδέες της Τιμής και της Δικαιοσύνης.

Εάν ο καθολικισμός ήταν ικανός να διατηρήσει μία θέση υψηλής ασκήσεως και αυτό σαν δείγμα μιας θελήσεως επιστροφής στο πνεύμα του Μεσαίωνα των σταυροφόρων, εάν ήταν ικανός να κάνει την πίστη, ψυχή ενός αρματωμένου στρατού, εάν ήταν ικανός να δημιουργήσει μία νέα Ιπποτική Τάξη άφθαρτη στα ρεύματα του Χάους, των συμβιβασμών, της ανατροπής και του πρακτικού υλισμού του σύγχρονου κόσμου, εάν ο καθολικισμός ήταν ικανός για όλα αυτά, για την εκλογή μας δεν θα υπήρχε ούτε στιγμή αμφιβολίας. Εντελώς διαφορετικά όμως έχουν σήμερα τα πράγματα. ʼΟτι σήμερα είναι επίσημη θρησκεία έχει κατέλθει σε ένα μέτριο επίπεδο, στην ουσία του αστικό και ενοριακό. Υπάρχει επίσης σήμερα εκ μέρους της επίσημης θρησκείας μία δεδομένη παραχώρηση στα αποκαλούμενα «προοδευτικά» ρεύματα και γενικά προς την αριστερά.

Απέναντι σε όλα αυτά ο Νέος άνθρωπος πρέπει να αντιπαραθέσει το Πνεύμα, την ουσία της επερχομένης πραγματικότητας. Με αυτόν τον τρόπο θα συνενώσουμε στη δύναμή μας μία άλλη δύναμη, προσελκύοντας με αυτή μας την ενέργεια μία αόρατη βοήθεια στην προσπάθεια για δημιουργία ενός Νέου Κόσμου Ανθρώπων και Αρχηγών Ανθρώπων.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

ʼΟτι αναφέρεται σε αυτό το βιβλίο είναι μερικοί βασικοί προσανατολισμοί για την μάχη, που πρέπει να δώσουμε, μια μάχη αφιερωμένη στη νεολαία, μια μάχη, που έχει σκοπό να ξαναπάρει η νεολαία τον πυρσό από τα χέρια αυτών, που δεν λύγισαν, που έχει σκοπό να διδαχθεί η νεολαία από τα λάθη του παρελθόντος και να μάθει επιτέ-

λους να διακρίνει και να βλέπει ξεκάθαρα.

Βασικό είναι επίσης στην όλη μας πορεία να μην κατέλθουμε ποτέ στο επίπεδο των αντιπάλων μας, να μην καταντήσουμε να επαναλαμβάνουμε απλές αρχές και όρους, καθώς επίσης θα πρέπει και να μην επιμένουμε πέραν του μέτρου σε ότι το χθεσινό δεν έχει αξία δραστικής και σύγχρονης ιδέας. Αυτό ακόμη και στην περίπτωση, που αυτό το χθεσινό είναι άξιο να το θυμόμαστε. Θα πρέπει να μην υποχωρήσουμε ποτέ στις υποβολές του ψεύτικου πολιτικάντικου ρεαλισμού, που είναι η νευροψύχωση κάθε «κόμματος». Είναι βεβαίως αναγκαίο οι δυνάμεις νας να δράσουν ακόμη και στον σώμα με σώμα πολιτικό αγώνα για να δημιουργήσουμε όλο τον δυνατό χώρο μέσα στις παρούσες συνθήκες και για να αναχαιτίσουμε την επίθεση των δυνάμεων της αριστεράς. Μα πέρα από αυτό είναι πιο σημαντικό, είναι βασικό, το να δημιουργηθεί μία «ELITE», η οποία «ELITE» μέσα από μία έντονη περισυλλογή, θα ορίσει την ΙΔΕΑ, πάντα σύμφωνα με μία πνευματική αυστηρότητα και μία απόλυτη αδιαλλαξία. Αυτή η «ELITE» θα ορίσει την ΙΔΕΑ, μία ΙΔΕΑ, που θα πάρει σάρκα και οστά στην μορφή του Νέου Ανθρώπου, του Ανθρώπου που στέκεται όρθιος ανάμεσ σε ερείπια. Εάν μπορέσουμε να ξεπεράσουμε αυτήν την περίοδο της κρίσεως, της αμφιταλαντευομένης και ψευδοαισθησιακής τάξεως, εάν μπορέσουμε να ξεπεράσουμε όλα αυτά και εάν υπάρξει σε τελευταία ανάλυση μέλλον, μόνο γι' αυτόν τον άνθρωπο θα ανατείλλει το μέλλον.

Οι εσωτερικές θέσεις βεβαίως πρέπει να κρατηθούν, και οι προσπάθειες να συνεχισθούν ανεξάρτητα από προβλέψεις. Σε όλες τις περιπτώσεις ό,τι θα υπάρχει η δυνατότης να γίνει, πρέπει να γίνει και θα γίνει, μόνον τότε θα ανήκουμε σε εκείνην την Πατρίδα, που από κανέναν εχθρό δεν θα μπορέσει ποτέ να καταληφθεί, ούτε και να καταστραφεί.

ΙΟΥΛΙΟΣ ΕΒΟΛΑ — «Προσανατολισμοί, για να μην χάσουμε τον δρόμο της Αιωνίας μας Πίστης».

«Ο άνθρωπος, η φύση, η ιεραρχία, δεν είναι άλλο παρά απόρροια και πραγματοποίηση μιας υπεριστορικής τάξεως, ανέκαθεν παρούσης στο υπερουράνιο· οι ρίζες του Φασισμού που είναι αιώνιες, η ουσία του θεία, τα σύμβολα του προφητικά λιγότερο ή περισσότερο αποκωδικοποιημένα, παρμένα από τους αιώνες, επιτέλους αναγνωρίσθηκαν και δοξάσθηκαν».

Ιούλιος Έβολα

Joseph Goebbels

Εγεννήθη στη Ρέυντ (Ρηνανία), την 7η Οκτωβρίου 1897. Απόγονος μιας παλαιάς οικογενείας χωρικών και μικροαστών της επαρχίας της Βεστφαλίας παρακολούθησε το δημόσιο σχολείο και κατόπιν το Ανώτερο Ινστιτούτο. Οι μεταγενέστερες σπουδές του εις τα Πανεπιστήμια της Βόννης, Φράιμπουργκ, Βυρμπουργκ, Μονάχου, Χαϊδελβέργης, Κολωνίας και Βερολίνου. Από το 1917 έως το 1921 παρακολούθησε μαθήματα Φιλολογίας και Ιστορίας της Τέχνης και μεταξύ άλλων Ιστορία καί Λογοτεχνία. Το 1920 ανακηρύχθηκε διδάκτωρ της Φιλοσοφίας στην πόλη της Χαϊδελβέργης με την μελέτη «Βίλχελμ φον Σούτς. Συμβολή στην ιστορία του δράματος του ρωμαντισμού».

Το 1922 εισέρχεται στο NSDAP και αναλαμβάνει υπεύθυνος του περιοδικού «Vol-Kische Freiheit» (Λαϊκή Ελευθερία). Ο ίδιος θα ιδρύσει αργότερα άλλο περιοδικό: Nationalsozialistische Briefe» (Εθνικοσοσιαλιστικά Τετράδια), με το οποίο το Κίνημα αποκτά ένα όργανο εκθέσεως για την πολιτική του πλατφόρμα. Δεν είχε ακόμα συμπληρώσει τα 30 έτη, όταν ο Χίτλερ τον διορίζει Γκαουλάιτερ του Βερολίνου και του αναθέτει την δύσκολη αποστολή να κατακτήσει την πρωτεύουσα του Ράιχ για τον Εθνικοσοσιαλισμό. Στηριζόμενος σε ένα μόνον εθνικοσοσιαλιστή για κάθε 10.000 κατοίκους ο Γκαίμπελς βρίσκεται αντιμέτωπος με τα ισχυρά και αναπτυσσόμενα μαρξιστικά και σοσιαλδημοκρατικά κόμματα και συνάμα με τα δυνατά κομμουνιστικά συνδικάτα. Απέναντι σε όλα αυτά υπολογίζει μόνον σε μια δράκα αποδιοργανομένων ανθρώπων. Ολίγον ολιγότερο από αδύνατη θα ημπορούσε να χαρακτηρισθεί αυτή η αποστολή. Εν τούτοις μετά από λίγο χρόνο ημπορούσε να απευθυνθεί στον Αδόλφο Χίτλερ περισσότερο υπερήφανα παρά ποτέ «Η αποστολή εξετελέσθη». Το Βερολίνο είχε κερδιθεί για την υπόθεση. Η ανάμνηση αυτής της μακρινής εποποιίας τον έφερε σε κατάσταση να μη χάνει ποτέ το θάρρος ακόμα και στις πλέον απελπιστικές καταστάσεις και να διακινδυνεύει τα πάντα εμπιστευόμενος εις την ευγένεια των ιδανικών του και στη δύναμη των ανθρώπων του.

Κατά την διάρκεια εκείνων των ετών πάλης ο ίδιος εδημιούργησε και οργάνωσε το περιοδικό «Der Angriff» (Η Επίθεση), το οποίο εξεδίδετο στην αρχή ως εβδομαδιαίο και λόγω της μεγάλης του επιτυχίας ημερήσιο λίγο μετά.

Η μεγάλη διανοητική και λογοτεχνική του ικανότητα τον οδήγησε να γράψει πολυάριθμα βιβλία μοιράζοντας τον χρόνο του, περιλαμβανομένου και αυτού της εξουσίας, με αυτόν του ρήτορος σε πολλές δημόσιες συγκεντρώσεις, να δημοσιεύει καθημερινά άρθρα για διάφορα περιοδικά, να διευθύνει άλλες εφημερίδες, να αναπτύσσει ο ίδιος την δραστηριότητά του ως υπουργός, να τελειώνει μέχρι 10 σελίδες της εφημερίδας του κάθε ημέρα, παίρνοντας μέρος επιπλέον σε άπειρες απασχολήσεις εις τα διάφορα επιμελητήρια πολιτισμού.

Μεταξύ των έργων του «διδάκτορός μας», όπως τον αποκαλούσαν φιλικά οι συναγωνιστές του, σημειώνουμε «Der unbe-Kante SAMJUN» (Ο άγνωστος στρατιώτης της ΣΑ), «Das Buch Isidor» (Το βιβλίο του Ισιδώρου), «Kampf um Berlin» (Ο αγώνας για το Βερολίνο), « Blut sant » (Σπορά αίματος), «Der Wanderer» (Ο οδοιπόρος), «Die Zweite Revolution», (Η δεύτερη επανάσταση), «Der Narisori», «Der Kleine ABC» (Το μικρό αλφαβητάριο), «Signal und Aufbruch» (Σύνθημα και αναχώρηση), «Lenin oder Hitler» (Λένιν ή Χίτλερ), «Wege ins dritte Reich» (Προς το τρίτο Ράιχ), «Das erwachende Berlin» (Το αφυπνισμένο Βερολίνο), «Vom Kaiserhof Zur Reichskanzlei» (Από το Κάιζερχοφ προς την Καγγελαρία του Ράιχ), «Ο Κομμουνισμός στην θεωρία και στην πράξη», «Ο κομμουνισμός χωρίς μάσκα», τα περιοδικά τα οποία ήδη αναφέραμε και μεγάλο αριθμό άρθρων και εργασιών τα οποία εδημοσίευε το «Das Reich» και άλλα περιοδικά κάθε εβδομάδα. Είναι συγγραφέας διαφόρων βιβλίων εις τα οποία έχουν συγκεντρωθεί τα γραπτά του και οι λόγοι του όπως «Der Angriff», «Das Eiserne Herz», «Die Zeit Ohne Beispiel», «Revólution der

Deutschen» και «Signrle der neuen Zeit». Και η περίφημη πολιτική του νουβέλα «Michel».

Ήτο προσέτι αρχηγός του Επιμελητηρίου του Πολιτισμού του Ράιχ, ιδικής του δημιουργίας και το οποίο τόσες μεγάλες προόδους έκαμε σε λίγο χρόνο.

Το 1945 ονομάσθηκε «Επίτροπος της Αμύνης του Ράιχ». Ως διάδοχος του Χίτλερ υπήρξε Καγκελάριος του Ράιχ για μια ημέρα, συμμεριζόμενος έτσι μαζί με τον Μεγάλο Ναύαρχο Νταίνιτς ως Αρχηγό του Κράτους την τελική ευθύνη.

Για πρώτη φορά παρέβη μία διαταγή του Χίτλερ, η οποία τον διέτασσε να σχηματίσει κυβέρνηση εις τα βουνά και να συνεχίσει τον αγώνα μέχρι το τέλος. Λέγει στην Διαθήκη του: «Ο Φύρερ με διέταξε να εγκαταλείψω το Βερολίνο σε περίπτωση καταρρεύσεως της αμύνης της πρωτεύουσας του Ράιχ και να λάβω μέρος ως Αρχηγός στην Κυβέρνηση την οποία όρισε».

«Εγώ δεν θα αρνούμην να υπακούσω την διαταγή, εκτός από το αίσθημα στοργής και προδοτικής νομιμοφροσύνης τα οποία δεν θα μας επέτρεπαν ποτέ να εγκαταλείψουμε τον Φύρερ στην ώρα του της μεγαλυτέρας αγωνίας, εγώ θα εφαινόμουν στο υπόλοιπο της ζωής μου σαν ένας προδότης χωρίς τιμή και ένας χυδαίος αχρείος και θα έχανα την ιδική μου εκτίμηση και τον σεβασμό των συμπατριωτών μου, σεβασμό ο οποίος θα ήτο δι εμέ απαραίτητος για την εκπλήρωση οποιασδήποτε υπηρεσίας μελλοντικού καθήκοντος ανοικοδομήσεως του γερμανικού Έθνους και του Γερμανικού Κράτους».

«Στον εφιάλτη της προδοσίας η οποία περικύκλωνει τον Φύρερ αυτές τις κρίσιμες ημέρες του πολέμου, οφείλουν να είναι μαζί του μέχρι τον θάνατο μερικοί μη υποβαλλόμενοι εις όρους, ακόμα και αν αυτό αντιβαίνει στην τελική διαταγή —και απολύτως δικαιολογημένη από υλικής απόψεως —την οποία δίδει στην διαθήκη του.

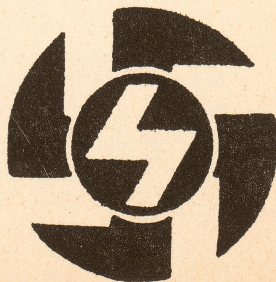
«Πιστεύω ότι με αυτόν τον τρόπο υπηρετώ καλλίτερα το μέλλον του γερμανικού λαού. Στους σκληρούς καιρούς οι οποίοι έρχονται τα παραδείγματα θα είναι περισσότερο σπουδαία από τους ανθρώπους. Πάντοτε θα ευρεθεί κάποιος άνθρωπος ο οποίος θα δείξει στο έθνος τον δρόμο για να

εξέλθει από τις θλίψεις του, αλλά η ανοικοδόμηση της εθνικής ζωής θα ήτο αδύνατος, αν δεν την ενέπνεαν παραδείγματα σαφή και ευκρινώς κατανοητά από όλους».

«Γι αυτόν τον λόγο, με την σύζυγό μου και εν ονόματι των παιδιών μου υπερβολικώς νεαρών για να μιλήσουν για τον εαυτόν των, αλλά τα οποία εάν είχαν την κατάλληλο ηλικία θα συναινούσαν χωρίς επιφυλάξεις, εκφράζω την ακλόνητον πεποίθησή μου να μην αναχωρήσω από την πρωτεύουσα του Ράιχ και αν ακόμα πέσει και να τερματίσω στο πλευρό του Φύρερ μία ζωή η οποία για μένα προσωπικώς δεν θα είχε αξία εάν δεν ημπορεί να χρησιμοποιηθεί στην υπηρεσία αυτού και στο πλευρό του».

Ο Γιόζεφ Γκαίμπελς έπεσε την 1η Μαΐου 1945, με ύψιστο τρόπο, εν μέσω της θορυβώδους τελικής συντριβής, παραμένοντας για την ιστορία ως ένα από αυτά τα παραδείγματα τα «σαφώς και ευκρινώς κατανοητά από όλους» τα οποία αυτός εζητούσε.

Julius Evola

Η ΨΥΧΑΝΑΛΥΣΗ ΤΟΥ ΣΚΙ

Εκ πρώτης όψεως θα διερωτηθή κανείς για το κατά πόσον ένα τέτοιο θέμα έχει θέσει στην Χ.Α. Κι όμως, ακριβώς σ' αυτό το σημείο έγκειται το μεγαλείο του Ιουλίου Έβολα: η εξαγωγή σημαντικότατων και πλατύτατων συμπερασμάτων από τα ελαχιστότερα ή και φαινομενικά τα πλέον άσχετα θέματα. Πρόκειται για το κατ' εξοχήν Απολλώνειο, το ύπατο συνθετικό πνεύμα, το οποίο σχεδόν παντελώς ελλείπει από τους «στοχαστές» της εποχής μας.

*

Η σημασία των σπορ, εν γένει στην σύγχρονη ζωή είναι ένα φαινόμενο χαρακτηριστικό και φιγουράρει ανάμεσα στα σημεία που δείχνουν πόσο, η δυτική ψυχή, έχει απομακρυνθεί από πεδία που διατηρούσαν ακόμη την προσοχή τον 19ο αιώνα. Γι' αυτό τα σύγχρονα σπορ θα άξιζαν, μόνα τους, μία μελέτη. Θα ήταν, επί πλέον, ενδιαφέρον να τα συγκρίνουμε με ωρισμένες πρακτικές που ήσαν γνωστές στον αρχαίο δυτικό κόσμο, ελληνικό και ρωμαϊκό, καθώς και σε μη ευρωπαϊκούς πολιτισμούς. Γι' αυτές τις πρακτικές δώσαμε αλλού ωρισμένα βασικά σημεία αναφοράς. Εδώ θα επιμείνουμε μόνο σε μία μορφή των συγχρόνων σπορ: στο σκι.

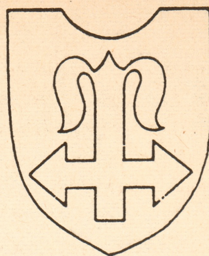
Το σπορ αυτό είναι στη μόδα εδώ και μία σχετικά πρόσφατη περίοδο. Στις Βόρειες χώρες, εγνώριζαν βεβαίως το σκι, αλλά όχι ως σπορ με την καθεαυτή έννοια του όρου. Φαίνεται ότι το σκι ως σπορ έκανε την πρώτη του εμφάνιση το 1870 στην Χριστιανία κατά την διεξαγωγή ενός αγώνος δρόμου, όπου οι κάτοικοι της κοιλάδος του Τέλεμαρκ, νίκησαν με αυτό το μέσον τους αντιπάλους των, προκαλώντας έτσι τεράστια έκπληξη. Μέχρι τότε το σκι δεν ήταν παρά ένα πρακτικό μέσον, όπως το έλκηθρο ή τα παγοπέδιλα, υπαγορευμένο από την ανάγκη σε περιοχές όπου η γη ήταν καλυμένη με χιόνι ένα μεγάλο μέρος του χρόνου. Το σκι, όπως το γνωρίζουμε σήμερα, το σκι δηλαδή εξασκούμενο για το σκι, το σκι ως συναρπαστική δραστηριότης που παρέχει μία ορισμένη ευχαρίστηση, δεν άγγιξε τις νέες γενιές των μεγάλων μη σκανδιναυϊκών χωρών της Δύσεως και της Αγγλίας παρά από την εποχή του μεσοπολέμου. Η ταχύτης μεταδόσεως μιας τέτοιας απηχήσεως, η μεγάλη διάδοσή του, το αυθόρμητο ενδιαφέρον και ο ενθουσιασμός που ξύπνησε στα δύο φύλα είναι αρκετά χαρακτηριστικά φαινόμενα για να τεθή η εξής ερώτηση: πέραν των συγκυριακών παραγόντων, η επιτυχία του σκι δεν θα είχε σχέση με τον προσανατολισμό της σύγχρονης ζωής εν γένει;

Ας κατευθυνθούμε προς αυτόν τον δρόμο και ας διερωτηθούμε: εις τί συνίσταται ουσιωδώς, στο ψυχολογικό επίπεδο, το σκι; Ποιά είναι, σ' αυτό το σπορ, η «στιγμή», στην οποία όλα τα υπόλοιπα, στην μεγίστη πλειοψηφία των περιπτώσεων, είναι υποτεταγμένα; Η απάντηση μας φαίνεται προφανής: είναι η ΚΑΘΟΔΟΣ. Αυτό ξεχωρίζει ακόμη καλύτερα αν κάνουμε μία σύγκριση με ένα άλλο σπορ, του οποίου το φυσικό πλαίσιο είναι έν τινι μέτρω, το ίδιο με του σκι, δηλαδή με τον αλπινισμό.

Στον αλπινισμό, το ουσιώδες, το κέντρο του ενδιαφέροντος που παρουσιάζει αυτή η αθλητική πρακτική, είναι η ΑΝΟΔΟΣ, ή ΑΝΑΒΑΣΙΣ. Στο σκι, αντιθέτως, ας το επαναλάβουμε είναι η ΚΑΘΟΔΟΣ. Το κυρίαρχο μοτίβο του αλπινισμού είναι η κατάκτηση. Από τη στιγμή που θα κατακτηθή η κορυφή, πέραν της οποίας δεν μπορεί κανείς να πάει ψηλότερα, λαμβάνει τέλος, για τον αλπινιστή, για κείνον που σκαρφαλώνει βράχους ή παγετούς, ή πραγματικά ενδιαφέρουσα φάση. Διότι μπορούμε να αφήσουμε κατά μέρος ορισμένες παρεκκλίσεις τεχνικής και ακροβατικής υφής ενός ορισμένου προσφάτου αλπινισμού. Στην περίπτωση του σκι επαληθεύεται ακριβώς το αντίθετο: αν ανεβαίνη κανείς είναι πριν απ' όλα για να κατέβη. Ώρες ολόκληρες κόπου, αναγκαίες για να φθάση σε ένα κάποιο υψόμετρο, δεν έγιναν υποφερτές παρά για

να μπορέση να ακολουθήσει η Abfahrt, η ταχεία κατάβαση με τα σκι. Όμως στα σύγχρονα και πιο κοσμικά χιονοδρομικά κέντρα, το πρόβλημα λύθηκε προς μεγάλην χαράν των σκιέρ με την κατασκευή τελεφερίκ, κρεμαστών καθισμάτων-μεταφορέων κ.λπ. που τους μεταφέρουν ψηλά στις πίστες, ώστε να μπορέσουν να ξανακατέβουν με τα σκι σε μερικά λεπτά και να ξαναπάρουν το ίδιο τελεφερίκ ή ένα άλλο, πράγμα που θα τους επιτρέψη να κάνουν κι άλλες καθόδους, κι άλλες μέχρις ότου χορτάσουν για την ημέρα. Μπορούμε, λοιπόν, να πούμε οτι αν ο αλπινισμός χαρακτηρίζεται από μία ΜΕΘΗ ΤΗΣ ΑΝΟΔΟΥ, καρπού αγώνος και κατακτήσεως, το Σκι χαρακτηρίζεται από μία ΜΕΘΗ ΤΗΣ ΚΑΘΟΔΟΥ, που οφείλεται στην ταχύτητα και, ας πούμε, στον χρόνο της πτώσεως.

Αυτό το τελευταίο σημείο αξίζει να υπογραμμισθή. Η σχέση που έχει κανείς με το σώμα του είναι τελείως διαφορετική ανάλογα με το αν εξασκεί αλπινισμό ή σκι. Ο αλπινισμός, πολύ περισσότερο απ' το σκι, προσδίδει μια πολύ άμεση συναίσθηση του σώματος. Οι ισορροπίες, οι προσπάθειες, οι ωθήσεις προς τα άνω και οι κινήσεις προϋποθέτουν σ' αυτήν την περίπτωση έναν ολοκληρωτικό έλεγχο του σώματος. Ο αλπινισμός απαιτεί υπολογισμένους και διαυγείς χειρισμούς εξ αιτίας των διαφόρων και ποικίλων δυσκολιών για εμπλοκή και αναρρίχηση: επιλογή και χρήση στηρίγματος, αντίσταση ενός «σκαλιού» πελεκημένου στον πάγο. Στο σκι τα πράγματα είναι διαφορετικά. Η σχέση εαυτού και σώματος, συνδεδεμένου με τα σκι και εγκαταλελειμένου στην δύναμη της βαρύτητας, μπορεί να συγκριθή με την σχέση που υπάρχει ανάμεσα σε ένα αυτοκίνητο εκτοξευμένο σε μία δεδομένη ταχύτητα και σε εκείνον που το οδηγεί. Αφ' ης στιγμής «έφυγε», ο σκιέρ δεν έχει παρά ένα πράγμα να κάνει: να προσανατολίζεται με κατάλληλες κινήσεις ώστε να ρυθμίζη την ταχύτητα και την κατεύθυνση, αναπτύσσοντας μία κυριαρχία, λιγότερο ή περισσότερο μεγάλη των αντανακλαστικών, που πρέπει να γίνουν ενστικτώδη, σίγουρα, ταχύτατα μετά από μία μακρά και δύσκολη εκπαίδευση. Το ίδιο πράγμα θα έπρεπε να κάνει και ένας οδηγός αυτοκινήτου που θα ήθελε να οδηγήσει ταχύτατα

το αυτοκίνητό του σε έναν πολυσύχναστο δρόμο, γεμάτο από άλλα αυτοκίνητα, χωρίς να επιβραδύνη, αλλά δρώντας με ετοιμότητα ώστε να αποφύγει το ένα ή το άλλο εμπόδιο, να το «ξεφυλλίση», να παίξει τρόπον τινά μαζί του, προτού συνεχίσει το δρόμο του. Αυτήν ακριβώς την εντύπωση δίνει και ένας άριστος σκιέρ.

Όσο για την εσωτερικότερη πλευρά αυτού του φαινομένου, για να γνωρίσουμε θετικά τί προσφέρει σ' αυτόν που το εξασκεί, πρέπει να θυμίσουμε την αίσθηση που δοκιμάζει όποιος φοράει τα σκι για πρώτη φορά. Είναι σαν να φεύγει το έδαφος κάτω απ' τα πόδια του, είναι ένα αίσθημα ΠΤΩΣΕΩΣ. Το συναίσθημα αυτό ξαναπαρουσιάζεται όταν πρόκειται να εκμάθη τις πιο δυσχερείς μορφές αυτού του αθλήματος: στις ταχύτατες καθόδους και στα άλματα. Σύμφωνα με τα ανωτέρω, δεν πιστεύομε ότι πλανώμεθα λέγοντες ότι η βαθύτερη σημασία του σκι είναι η ακόλουθη: η ενστικτώδης αίσθηση του φυσικού φόβου, μαζί με την αντανακλαστική κίνηση που συνίσταται στην απόσυρση ή στην αρπαγή από κάποιο πράγμα, που γεννιέται την στιγμή της πτώσεως, υπερνικάται και μεταμορφώνεται σε μία αίσθηση μέθης και ηδονής. Ενεργοποιείται εν συνεχεία από την επιθυμία ακόμη μεγαλύτερης ταχύτητος, την επιθυμία να παίξης όσο το δυνατόν περισσότερο με την ταχύτητα και την επιτάχυνση που η δύναμη της βαρύτητος προσδίδει στο σώμα. Υπό αυτήν την οπτική γωνία, θα μπορούσαμε επομένως να ορίσουμε το σκι ως ΜΙΑ ΤΕΧΝΙΚΗ, ΕΝΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙ ΚΑΙ ΜΙΑ ΜΕΘΗ ΤΗΣ ΠΤΩΣΕΩΣ. Εξασκώντας αυτό το άθλημα αναπτύσσει κανείς, οπωσδήποτε, μία ορισμένη μορφή θάρρους ή φυσικής τόλμης, αλλά πρόκειται για μία τελείως ιδιαίτερη μορφή, πολύ διαφορετική από το θάρρος του αλπινιστού κι

ακόμη ακριβώς αντίθετη: ας πούμε ακόμη ότι είναι μία μορφή θάρρους ουσιωδώς «σύγχρονη».

Το επίθετο αυτό συνοψίζει την συμβολική σημασία του σκι, αλλά, προφανώς, και την βαθειά και μυστική αιτία της εκπληκτικής του απηχήσεως. Το σκι είναι ένα από τα σπορ που στερούνται κάθε σχέσεως με τα σύμβολα που ιδιάζουν στο μη σύγχρονο κοσμοείδωλο. Οι αρχαίες παραδόσεις όλων των λαών γέμουν συμβόλων σχετικών με το όρος ως στόχους της ασκήσεως και τόπου μεταμορφώσεως και αυτό παρά την απουσία, κατά τους αρχαίους χρόνους, μιας αυθεντικής πρακτικής αλπινισμού. Όμως δεν βρίσκουμε σ' αυτές τίποτε που να μπορεί να συσχετισθεί με το σκι. Το γεγονός είναι ότι, σ' αυτό το άθλημα, αισθάνεται άνετα, πάνω απ' όλα η «σύγχρονη» ψυχή: μία ψυχή μεθυσμένη από ταχύτητα, από «γίγνεσθαι», που θέλει να χαθεί σε μία «επιταχυνόμενη» κίνηση, για να μην πούμε φρενήρη, διάσημη ως χθες όπως εκείνη της «προόδου» και της «έντονης ζωής» ενώ, από πολυάριθμες απόψεις, δεν ήταν παρά κατάρρευση και πτώση. Η μέθη αυτής της κινήσεως, συνδεδεμένη με μία εγκεφαλική και αφηρημένη αίσθηση ενός ελέγχου των απελευθερωμένων δυνάμεων — που όμως δεν ελέγχονται πλέον πραγματικά — είναι τυπική του τρόπου, με τον οποίον το Εγώ, στον σύγχρονο κόσμο, γνωρίζει τον εαυτό του με την μεγίστη ένταση. Δεν είναι παρά από αντίκτυπο, πιστεύομε, που αυτός ο υπαρξιακός προσανατολισμός παίζει έναν ρόλο στο πάθος για το σκι και το χαρακτηρίζει καθαρά έναντι του αλπινισμού — του αλπινισμού ως φυσικής και αθλητικής μεταφράσεως του αντιθέτου συμβολισμού της ανόδου, της ανυψώσεως, την κυριαρχίας επί των δυνάμεων βαρύτητος, δηλαδή των δυνάμεων που εκδηλώνονται στην πτώση.

Οι διαπιστώσεις αυτές δεν οδηγούν αναγκαστικά σε μία ιδιαίτερη αξιολόγηση. Στο πιο εξωτερικό επίπεδο μπορούμε να αναγνωρίσουμε στο σκι την ίδια αξία με ορισμένες πλευρές της «λατρείας της φύσεως» που διαδίδεται τον τελευταίο καιρό. Εξασκούμενο σοβαρά, δίχως σνομπισμό και την ηλιθιότητα των κοσμικών χιονοδρομικών κέντρων, με το καρναβάλι των εγκαταστάσεών τους και όσων ακολουθούν, το σκι μπορεί να χρησιμεύση ως αντίβαρο, κατά κάποιο τρόπο, της πρόωρης φθοράς του οργανισμού που ενέχει η ζωή στις μεγάλες πόλεις. Μπορεί ακόμη να βοηθήσει σε μία ορισμένη φυσική και ψυχική διαμόρφωση της νεολαίας. Ακόμη και αν συνειδητοποιήσει κανείς άμεσα τα εσωτερικά αίτια — προβληματικά, το είπαμε — του πάθους για το σκι, αυτό δεν σημαίνει υποχρεωτικά, τουλάχιστον, για έναν ορισμένο τύπο ανθρώπου, διαφοροποιημένο, μία αποκλειστικά αρνητική τοποθέτηση. Ο γενικός προσανατολισμός που πρέπει να διαμορφώσει ο άνθρωπος αυτού του είδους στην σύγχρονη εποχή μπορεί επίσης να έχει εφαρμογή και σε ένα τόσο τετριμμένο πεδίο: να μην αποφεύγη καμμία εμπειρία, να δοκιμάζη τα πάντα, αλλά μένοντας αποσπασμένος.

ΝΑ ΠΡΟΧΩΡΑ ΜΕ ΤΟΝ ΙΔΙΟ ΡΥΘΜΟ ΜΕ ΤΟ ΚΥΜΑ, επιβεβαιώνοντας έτσι την ελευθερία του.

ΜΑΡΤΙΝ ΜΠΟΡΜΑΝ

— Κατ' ουσίαν, δεν υπάρχει θάνατος.

— Δεν υπάρχει πλήρης εκμηδένιση του ανθρώπου.

— Πρέπει να γίνει αντιληπτό σαν Αρχή, ότι κάθε Αφυπνισμένος εξακολουθεί απεριόριστα να ζει στις πραγματώσεις της ζωής του.

— Κάθε πέτρα που έρριξε, κάθε σκέψη που έκανε, κάθε σταγόνα ιδρώτα που έχυσε, και πάνω απ' όλα, κάθε έργο που πραγματοποίησε, κάθε καθήκον που εκπλήρωσε, αφήνουν ένα χνάρι. Σ' όλες αυτές τις εκδηλώσεις της ζωής, ο άνθρωπος επιζεί και μετά τόν θάνατό του.

— Προς αυτήν την κατεύθυνση στρέφεται πάντα η Εθνικοσοσιαλιστική Σκέψη.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΑ ΝΕΑ

Για την σε βάθος απροκάλυπτη ανάλυση της πολιτιστικής δημιουργίας με στόχο την ενημέρωση του κοινού και την καλλιέργεια της ελληνικότητος.

ΛΟΥΙ ΦΕΡΝΤΙΝΑΝ ΣΕΛΙΝ ΕΝΑ NOBEL ΠΟΥ ΔΕΝ ΔΟΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

Ο Λουί Φερντινάν Σελίν είναι ένας από τους «καταραμένους» λογοτέχνες της γενιάς του πολέμου. Γεννήθηκε στη Γαλλία το 1894. Άρχισε να εργάζεται από πολύ μικρός και ταυτόχρονα μελετούσε μόνος του για το απολυτήριο του λυκείου. Το 1912 κατατάσεται στο στρατό και το Νοέμβριο του 1914 τραυματίζεται και αποστρατεύεται. Αργότερα (1916) στέλνεται στο Καμερούν και μετά στο Λονδίνο (1917). Αμέσως μετά σπουδάζει ιατρική. Αργότερα αρχίζει, παρά τις τεράστιες οικονομικές του δυσχέρειες να εξασκεί ιατρική στα περίχωρα του Παρισιού χωρίς να παίρνει χρήματα από τους ασθενείς του. Εκείνη την εποχή αρχίζει η λογοτεχνική του καριέρα, η οποία προβλέπεται σημαντικότατη για την Τέχνη της Γαλλίας. Μέσα από το έργο του όμως εκφράζει τον έκδηλο αντισημιτισμό και αργότερα τον φιλοναζισμό του. Κατά τη διάρκεια του πολέμου συνεργάζεται με τους Γερμανούς. Μετά την νίκη των συμμάχων ο Σελίν φεύγει στη Δανία όπου συλλαμβάνεται, κατηγορείται για προδοσία, αλλά δεν παραδίδεται στη χώρα του για να δικαστεί (περίπτωση Πάουντ, Χάμσουν κ.λπ.). Το έργο του καταδικάζεται στην αφάνεια.

Τώρα, 50 χρόνια σχεδόν μετά από όλα αυτά τα γεγονότα, γίνεται μια επανακάλυψη του τόσο σημαντικού έργου του Σελίν. Αφού πριν από 2 χρόνια είχαν εκδοθεί το «Μακελειό» (εκδόσεις Γράμματα) και το «Από τον ένα πύργο ο άλλος» (εκδόσεις Γνώση) κυκλοφόρησε από την Εστία το σημαντικότατο «Ταξίδι στα Βάθη της νύχτας» (στην απαγορευτική για πολλούς τιμή των 1200 δρχ.) και ανακοινώθηκε η έκδοση του Mea Culpa, από τον ίδιο εκδοτικό οργανισμό. Τώρα πια, μετά από τόσα χρόνια στην αφάνεια το έργο του Σελίν αρχίζει να βρίσκει την αναγνώριση που του αξίζει και να γεννά ορισμένα ερωτηματικά: Γιατί τον έκρυβαν τόσο καιρό; γιατί μας είπαν πως οι ναζί δεν είχαν κουλτούρα;

Υπόμνηση, (και όχι λίβελλος) γίνεται στο σημείο αυτό, λόγω περιορισμένου χώρου, του γεγονότος της αποσιώπησης της πολιτικής ταυτότητας του Σελίν και των απόπειρων καπηλείας του.

Προσθέτουμε γι αυτό την εξής θέση: Το έργο Τέχνης δημιουργείται από τον Καλλιτέχνη και φέρει μέσα του τα σημεία του χαρακτήρα του δημιουργού. Ας πάψουν να παρουσιάζουν τον εθνικοσοσιαλισμό του Σελίν, που δεν ήταν πολιτική θέση μα βίωμα, σαν μικρό ελάττωμα. Το έργο του Σελίν είναι εθνικοσοσιαλιστικό. Και επίσης είναι καλό. Και καμία υποχώρηση δεν μπορεί να γίνει πάνω στις δύο αυτές θέσεις.

100 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΠΙΚΙΩΝΗ

Συμπληρώνονται φέτος 100 χρόνια από τη γέννηση του μεγάλου και αγνοημένου πρωτοποριακού αρχιτέκτονα Δ. Πικιώνη. Ο άγνωστος πια δημιουργός, ξεχασμένος από το αστικό κράτος και γνωστός μόνο σε κύκλο ειδικών, θα μπορούσε να θεωρηθεί ο πατέρας της σύγχρονης ελληνικής αρχιτεκτονικής και ταυτόχρονα ο εισηγητής της

απλότητας. Η μόνη εκδήλωση που πρόκειται να πραγματοποιηθεί στη μνήμη του είναι μία έκθεση σχεδίων και ζωγραφικών έργων του που ο Δήμος Αθηναίων ανακοίνωσε πως θα πραγματοποιήσει. Σημαντικό είναι το γεγονός της έκδοσης της δουλειάς του μεγάλου δασκάλου σε βιβλίο, προετοιμασμένο και επεξεργασμένο από την κόρη του μεγάλου δασκάλου, αρχιτέκτονα Αγνή Πικιώνη. Το μεγαλύτερο τμήμα της έκδοσης αναμένεται να κυκλοφορήσει μέχρι το τέλος του 1987.

in memoriam

Πριν από λίγες ημέρες, στις 30 Απριλίου 1987 άφησε την τελευταία της πνοή μία μεγάλη Ελληνίδα, διακεκριμένη συγγραφεύς και συνεπής αγωνίστρια των εθνικοσοσιαλιστικών ιδεωδών, η ΣΙΤΣΑ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗ, θαμένη κυριολεκτικά τα τελευταία χρόνια από το δημοκρατικό κατεστημένο και έτσι άγνωστη στο πλατύ κοινό. Η Σίτσα Καραϊσκάκη υπήξρε μία διακεκριμένη επιστήμων, ήτο διδάκτωρ του Πανεπιστημίου του Μονάχου στην φιλοσοφία στα χρόνια του μεσοπολέμου και είχε τιμηθεί με την πλακέττα του Γκαίτε από την Εταιρία Γκαίτε, που εδρεύει στο Ιλμενάου. Το έργο της είναι τεράστιο και θα ασχοληθούμε με αυτό αναλυτικά σε προσεχές μας τεύχος. Σχετικά με το έργο της ο Μεγάλος Εθνικός μας Ποιητής Κωστής Παλαμάς, είχε γράψει: «... Δεν της έφτανε το γνήσιο καθαρό πηγαίο ταλέντο της, ήθελε να ευρύνει τη γνώση της γιατί η τέχνη για να γίνει πλατειά και τέλεια πρέπει να έχει και τις γνώσεις που της χρειάζονται. Η νεαρή αυτή ποιήτρια μεταχειρίζεται τη δημοτική σαν καμμιά άλλη Ελληνίδα λογοτέχνισα...»

Κατά την διάρκεια της δεκαετίας του 30 η Σ.Κ. είχε ιδρύσει στην Ελλάδα τον εκδοτικό οίκο «ΝΕΑ ΓΕΝΙΑ», που είχε σαν σκοπό την έκδοση βιβλίων Εθνικοσοσιαλιστικού περιεχομένου, κυρίως αντισιωνιστικού και αντικομμουνιστικού. Αργότερα βοήθησε ενεργά στο ιδεολογικό τμήμα των εκδόσεων της Ε.Ο.Ν. Κατά τους χρόνους που ακολούθησαν, τους χρόνους του Μεγάλου Ευρωπαϊκού Πολέμου, η Σ.Κ. έταξε τη ζωή της, το πνεύμα και τη γραφίδα της στο μεγάλο σκοπό εκείνων των ημερών, στην Νέα Τάξη, στην Νέα Ευρώπη των Εθνών του Αδόλφου Χίτλερ. Γι' αυτό τον λόγο και κατεδικάσθει ερήμην εις θάνατον μετά τον πόλεμο από τα λεγόμενα «δικαστήρια δοσιλόγων». Επέστρεψε πολλά χρόνια αργότερα στην Ελλάδα, ευρισκόμενη όλο αυτό το διάστημα στο εξωτερικό μέσα σε μια αναγκαστική εξορία. Στην κηδεία της Σίτσας Καραϊσκάκη δεν παρευρέθη κανείς επίσημος και η πνευματική Ελλάς έλαμψε δια της απουσίας της. Η πραγματική Τιμή όμως για κάθε αγωνιστή είναι η συναίσθηση της επιτελέσεως του καθήκοντος και η εκπλήρωση του χρέους απέναντι στην ιστορία, και όλα αυτά η Σίτσα Καραϊσκάκη τα είχε επιτελέσει εις το ακέραιον. Εμείς σαν Έλληνες Εθνικοσοσιαλιστές υποσχόμεθα ότι θα τιμούμε πάντοτε την μνήμη της και ότι το έργο της και ότι γενικά προσέφερε θα αποτελεί για μας φωτεινό ορόσημο.

ΝΕΑ ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

I. Μεγάλη Βρετανία

— Ένα άγαλμα, ύψους 1.90 μ., του νέγρου αρχιτρομοκράτη Νέλσον Μαντέλα, καταστράφηκε από πυρκαγιά. Το άγαλμα τοποθετήθηκε πριν από ένα χρόνο, σε ένα νότιο προάστιο του Λονδίνου, από μια οργάνωση (G.L.C.), η οποία σήμερα έχει εξαφανιστεί. Η επίθεση αυτή ήταν η πέμπτη του είδους και η πιο πετυχημένη. Τελικά, ως υπεύθυνοι κατηγορήθηκαν, από ένα λονδρέζικο δικαστήριο, τρεις συναγωνιστές του Βρετανικού Εθνικού Μετώπου.

— Μελέτες, αναφορικά με το μέλλον των Βρετανικών Ενόπλων Δυνάμεων, ανησύχησαν ιδιαίτερα τους ιθύνοντες. Οι μελέτες αυτές έδειξαν ότι, η υπογεννητικότητα στη Μεγάλη Βρεταννία θα έχει ως αποτέλεσμα και τη μείωση του αριθμού των εθελοντών για στρατιωτική θητεία. Ως επακόλουθο, προτείνονται δυο πιθανές λύσεις: Επαναφορά της υποχρεωτικής στρατιωτικής θητείας ή απόδοση μεγάλων κεφαλαίων προς την ηλεκτρονική τεχνολογία και μεταγενέστερη μείωση του στρατιωτικού προσωπικού.

— Τα Βρεταννικά Ταχυδρομεία κυκλοφόρησαν μια νέα σειρά 5 γραμματοσήμων, με την ευκαιρία της επετείου των 50 χρόνων από την επανοργάνωση της ΡΑΦ. Κάθε γραμματόσημο απεικονίζει ένα από τους «ήρωες» της ΡΑΦ: τους λόρδους Portal, Tedder, Trenchard, Dowding και Harris. Καθένας από αυτούς έπαιζε καθοριστικό ρόλο στις αεροπορικές επιχειρήσεις του τρόμου εναντίον του άμαχου γερμανικού πληθυσμού (Δρέσδη...)

II. Γερμανία

— Αμέσως μετά το βομβαρδισμό της Δρέσδης, ο οποίος έγινε στις 14 Φεβρουαρίου του 1945 και προκάλεσε 480.000 θανάτους, γυρίστηκε ένα ντοκυμαντέρ, μετά από διαταγή των αρχών του Γ΄ Ράϊχ. Οι Σύμμαχοι πήραν αυτό το φιλμ μετά τον πόλεμο και το επεξεργάστηκαν, φυσικά σύμφωνα με τα δικά τους κριτήρια. Πολλές εικόνες, που έδειχναν σωρούς πτωμάτων, κόπηκαν και τοποθετήθηκαν σε ένα άλλο φιλμ, σχετικό με τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, με τίτλο: «Οι μύλοι του θανάτου».

— Κομμουνιστές, με τη σύμπραξη και της αστυνομίας, παρενέβησαν στη Hagen για να διακόψουν μια συγκέντρωση νέων εθνικοσοσιαλιστών. Συνολικά, 71 άτομα συνελήφθησαν.

III. Σουηδία

Τα πέντε δημοκρατικά κόμματα, που αντιπροσωπεύονται στο Σουηδικό κοινοβούλιο, συμφώνησαν να επιδιώξουν τη διάλυση τριών εθνικιστικών οργανώσεων (Nordysta Rikspartiet, Bevara Sverige Svenkst, Nysvensta Rorelsen.) Η δημοκρατία, είναι η ελευθερία... για τους δημοκράτες.

IV. ΗΠΑ

— Μετά από συνεργασία και με άλλες εθνικιστικές ομάδες, ο ιερέας Robert E. Miles, πρωτύτερα «Μεγάλος Δράκος» της Κου Κλουξ Κλαν στο Michigan, έθεσε ένα σχέδιο για να ανακηρύξει τις βορειοδυτικές Πολιτείες (Oregon, Idaho, Washington, Yyoming και Montana) εδάφη των Λευκών Αμερικανών.

— Μετά από μια σειρά ενεργειών, που προκάλεσαν μεγάλο θόρυβο στις ΗΠΑ, πολλοί συναγωνιστές της οργάνωσης «The Order» καταδικάστηκαν σε πολύ βαριές ποινές, φυλάκισης, ξεκινώντας από 30 χρόνια και φθάνοντας σε δις ισόβια.

V.Ιταλία

Στις 23 Νοεμβρίου πάνω από 2.000 αγωνιστές του «Μετώπου της Νεολαίας» διαδή-

λωσαν στο Μιλάνο υπέρ της ενοποίησης της Ευρώπης, και ενάντια στην συνθήκη της Γιάλτας.

VI. Ιράν

Ο μοναδικός Εβραίος βουλευτής του Ιρανικού κοινοβουλίου συνελήφθη, κατηγορούμενος για παιδοφιλία, πάνω σε παιδιά και των δύο φύλων, που δούλευαν σε ένα φιλανθρωπικό οργανισμό που είχε ιδρύσει.

VII. ΕΣΣΔ

Μία ομάδα από είκοσι Εβραίους, που διαδήλωναν καθημερινά στην Κόκκινη Πλατεία της Μόσχας, για την απελευθέρωση ενός ομόθρησκού τους, κυνηγήθηκε από περαστικούς. Ένας από αυτούς, σύμφωνα με τη «Le Monde» φώναξε: «Ο Χίτλερ δεν τελείωσε τη δουλειά του με εσάς».

VIII. Νότιος Αφρική

Το φιλμ «Ο θείος Paul Kuiger» που δείχνει το ρόλο της Μεγάλης Βρετανίας στο Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο και γυρίστηκε μετά από επιθυμία του υπουργού Γκαίμπελς, θα προβληθεί σύντομα σε κινηματογράφους της Νότιας Αφρικής.

IX. Ολλανδία

— Σε όλη τη διάρκεια του χειμώνα, το τμήμα του JFN στο Ρότερνταμ, ανέλαβε μια ιδιαίτερη δραστηριότητα διαμαρτυρίας για την εγκατάσταση μεταναστών, προερχομένων από τη Σρι Λάνκα, την Γκάνα, το Βιετνάμ, τη Μέση Ανατολή και τη Νότιο Αμερική.

— Τρεις νεαροί συναγωνιστές καταδικάστηκαν σε φυλάκιση ενός έτους για «διέγερση του φυλετικού μίσους». Οι συναγωνιστές ασκούσαν αντιεβραϊκή προπαγάνδα, ενώ, παράλληλα, τοποθέτησαν και έναν πυροδοτικό μηχανισμό σε μια καφετέρια τούρκικης ιδιοκτησίας.

X. Αυστρία

Οι πρόσφατες εσωτερικές πολιτικές συμπτώσεις στην Αυστρία οδηγούν σε μια πιθανή εναλλακτική εθνικιστική λύση. Παρά τις δυσκολίες, οι Αυστριακοί συναγωνιστές, διπλασιάζουν τις προσπάθειές τους για να βρίσκονται σε συνεχή ετοιμότητα.

XI. Βέλγιο

Τον τελευταίο καιρό, οι συναγωνιστές σε όλες τις φλαμανδικές περιοχές συνεχίζουν έντονα τον αγώνα τους προς τρεις κύριες κατευθύνσεις: τη διαμαρτυρία για την εγκατάσταση αλλόφυλων μεταναστών, την υποστήριξη προς τους λευκούς της Νότιας Αφρικής και τη μάχη ενάντια στις εκτρώσεις.

XII. Γαλλία

— Στο Μονπελιέ, η καφετέρια «Διάλογος» όπου συγκεντρώνονταν οι αγωνιστές του Εθνικού Μετώπου καταστράφηκε ολοκληρωτικά από μια έκρηξη.

— Ο ιατρός Bachelot, βουλευτής του Εθνικού Μετώπου, ζήτησε τη δημιουργία ενός ιατρικού κέντρου για την απομόνωση και παρακολούθηση των ασθενών με AIDS, για ένα συστηματικό έλεγχο ολόκληρου του πληθυσμού, αλλά και όλων των ταξιδιωτών, που προέρχονται από κράτη υψηλού κινδύνου.

— Στη Barr, οι αγωνιστές του Εθνικού Μετώπου διαδήλωσαν ενάντια στην ίδρυση στην πόλη ενός θρησκευτικού ισλαμικού κέντρου, στη διάθεση των 420 Τούρκων, που είναι εγκατεστημένοι εκεί.

— Τη στιγμή, που ο Γκορμπατσώφ προτείνει να αφήσει ελεύθερους τους Εβραίους να φύγουν από τη χώρα του, ο Μιτερράν προτείνει το Παρίσι να είναι το κέντρο της μετανάστευσης, στη θέση της Βιέννης.

— Στο Metz, τρεις νεαροί συναγωνιστές ανακρίθηκαν από την αστυνομία, επειδή έγραψαν συνθήματα στους τοίχους της πόλης.

— Η Ένωση των Εβραίων φοιτητών της Γαλλίας, ξεκίνησε μια εκστρατεία ενάντια στην προοπτική εφαρμογής του κώδικα εθνικότητας. Ο Marc Bitton, πρόεδρός της, εξηγεί: αν αυτός ο κώδικας είχε εφαρμοστεί στο παρελθόν, τότε πολλοί Εβραίοι δε θα ήταν σήμερα Γάλλοι.

PANORAMA MUNDIAL

British Nationalist (BNP)

JAILED!

FORTELLING THE TRUTH

John Tyndall

John Morse

¡ENCARCELADOS! POR DECIR LA VERDAD
Así titulaba el diario "British Nationalist", órgano del BNP su número de Septiembre, con la noticia del encarcelamiento de John Tyndall, jefe del BNP; y de John Morse, editor del BN.

El 16 de julio pasado, en la Corte Suprema de Southwark, y tras siete días de proceso, los camaradas John Tyndall –líder del British National Party–, y John Morse –editor de su periódico "British Nationalist"–, fueron condenados a un año de prisión. La causa: editar y difundir material que puede ser causa de "odio racial".

La acusación era llevada a cabo por cuatro personas: tres sionistas(Cassell,Solly y Topolski) y un negro. (!). Y todo ello para que la acusación representase a los grupos étnicos teóricamente difamados. Tres a uno.

Al parecer la causa fué un proceso de Nuremberg en pequeñito, con el juez actuando como fiscal, y hablando del odioso racismo y demás historias. De lo que sin duda no habló fué del problema de la inimigración de color que sufre Inglaterra, robos, drogas, etc... efectuado en una abrumadora mayoría por esta "marginada" inmigración.

Los interesados en escribir a estos camaradas, para darles todo el apoyo que necesitan, es la siguiente:

MR. JOHN TYNDALL Y JOHN MORSE
"BRITISH NATIONAL PARTY"
P.O.BOX: 446
LONDON SE 23 2LS
INGLATERRA

GRECIA

Portada de la revista que editan mensualmente, y en griego los camaradas de "Golden Dawn", con una excelente presentación y contenido.

En el panorama actual NS en el mundo, destaca especialmente el grupo griego "Golden Dawn" –Aurora de Oro–. Sin duda alguna, gracias a su estilo, presentación, ideología, actividades y demás, se les puede catalogar como de los mejores. A continuación presentamos brevemente una de sus hojas de combate:

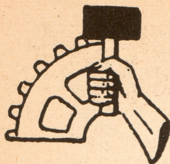
"Aquel que no tiene el coraje de defender su Patria, su generación, su raza, su civilización, su juventud, es y será un esclavo.

Ya que el sistema es incapaz de defender aquello que es más sagrado para nuestro pueblo glorioso, ya que ha permitido a los comunistas el invadir por doquier y conspirar contra el Estado y el Orden legal, corrompiendo con ello a la policía, al ejército y a todas las posiciones responsables.

NOSOTROS, herederos de un glorioso pasado, militantes natos y decididos a no morir como esclavos, hemos decidido defender nuestra patria y nuestra civilización, llevando una lucha sagrada contra el terrorismo comunista y la corrupción burguesa. Una lucha sagrada por la DIGNIDAD NACIONAL Y LA JUSTICIA POPULAR. Patriota griego, ven con nosotros, lucha por la Libertad. AURORA DORADA - NACIONALSOCIALISMO"

Σημαντικό γεγονός των ημερών που πέρασε, και σημάδι ευοίωνο για την παραιτέρω πορεία του εθνικοσοσιαλιστικού κινήματος στην Ελλάδα, όπως αυτός εκφράζεται από την κίνηση της Χρυσής Αυγής, είναι η παρουσίαση του περιοδικού μας, και της κίνησης μας κατ᾽ επέκταση από το έγκυρο και γνωστό περιοδικό των Ισπανών συναγωνιστών, το CEDADE.

Το περιοδικό αυτό, αναφέρεται στο περιοδικό μας με χαρακτηρισμούς όπως: «εξαιρετική παρουσία και περιεχόμενο που τους κατατάσει ανάμεσα στους καλλίτερους της Ευρώπης» και «ένα περιοδικό που ξεχωρίζει ιδιαίτερα μέσα στο πανόραμα των εθνικοσοσιαλιστικών εκδόσεων» κ.ο.κ. Ευχαριστούμε τους συναγωνιστές για την παρουσίαση και τους υποσχόμαστε συνέχεια του αγώνα.

ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ

ΕΟΚ ΚΑΙ ΤΟΥΡΚΙΑ

Πολύς λόγος γίνεται τον τελευταίο καιρό για την αίτηση της Τουρκίας να γίνει μέλος των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και για τον έντονο αγώνα που διεξάγει η Ελληνική Διπλωματία για να αποτρέψει μια τέτοια εξέλιξη. Το αποτέλεσμα αυτής της διαμάχης μας αναγγέλθηκε με ανακούφιση προ ολίγων ημερών από επίσημα κυβερνητικά χείλη: Ευτυχώς, για μερικά τουλάχιστο χρόνια η Τουρκία δεν πρόκειται να γίνει μέλος της ΕΟΚ, όπως αποφάνθηκαν μετά πολλές διαβουλεύσεις οι εταίροι μας, για τους ακόλουθους λόγους:

1) Η Τουρκία δεν είναι αρκετά δημοκρατική χώρα και τα ανθρώπινα δικαιώματα εξακολουθούν να παραβιάζωνται κατάφωρα.

2) Η οικονομική ανάπτυξη αυτής της χώρας δεν έχει φθάσει στην στάθμη που χρειάζεται, ώστε να γίνει ισότιμο μέλος της ΕΟΚ.

Οποία όμως υποκρισία διακρίνει τους τεχνοκράτες και οικονομολόγους μανδαρίνους της κοινότητος που μέσα στον δημοκρατικό τους οίστρο και τα καπιταλιστικά τους οράματα αγνοούν ηθελημένα τον σημαντικότερο λόγο για τον οποίο η Τουρκία δεν μπορεί να γίνει μέλος της ΕΟΚ ούτε σήμερα, ούτε αύριο, ούτε ποτέ! Γιατί πότε αυτό το έθνος των βαρβάρων μογγόλων είχε σχέση με την Ευρώπη και την πολιτιστική της παράδοση; Η μόνη σχέση αυτών των αλλοφύλων επιδρομέων με την Ευρώπη, είναι η ερείπωση και δήωση του Ευρωπαϊκού πολιτισμού που προκάλεσαν όποτε μέσα στην ιστορία και σε κρίσιμες καμπές της, εισέβαλαν στον Ευρωπαϊκό χώρο.

Το αγεφύρωτο πολιτιστικό και φυλετικό χάσμα μεταξύ της Ευρώπης και των Μογγόλων Τούρκων δεν φαίνεται να αποτελεί εμπόδιο στην πολιτική των ιθυνόντων της ΕΟΚ, που θέλουν να ικανοποιήσουν την αισχρή απαίτηση των πατρώνων τους Αμερικανών. Απλά επιδιώκουν με φόβητρο την καθυστέρηση της εντάξεώς της, να φέρουν την Τουρκία σε τέτοια πολιτική και οικονομική κατάσταση, ώστε να ανταποκρίνεται καλύτερα στα συμφέροντα που η ΕΟΚ υπηρετεί.

Γι' αυτό επαναλαμβάνουμε για μια ακόμη φορά: Η ΕΟΚ δεν είναι η πολιτική ένωση των Λαών της Ευρώπης αλλά οικονομικός συνασπισμός ολιγαρχιών του πλούτου, που σκοπό έχει να κρατά δέσμιους τους Λαούς της Ευρώπης στον καπιταλιστικό ζυγό υπό την άμεση εποπτεία και επιρροή των Η.Π.Α., με τον απατηλό πολιτικό μανδύα της Δημοκρατίας.

Εταιρείες τοκογλύφων, δολοφόνων και καταχραστών

Τους τελευταίους μήνες η ελληνική κοινή γνώμη συνταράσσεται από την αποκάλυψη της σκανδαλώδους δραστηριότητος μερικών παράξενων αλλά πολύ κερδοφόρων εταιρειών: Εταιρεία τοκογλύφων ο «Γούκος» η διακοπή των εργασιών της οποίας παρ' ολίγο να τινάξει στον αέρα την Εθνική Οικονομία. Εταιρεία δολοφόνων ο «Παπαδόπουλος» που ανέλαβε να λύσει διά παντός τα προβλήματα όλων των Ελλήνων τρίτης ηλικίας έναντι «μικράς» αμοιβής και που τό θεάρεστο έργο της διεκόπη τόσο άδοξα όσο και συμπτωματικά. Εταιρεία καταχραστών ο «Σταματελάτος» που ανέλαβε να «ξαλαφρώσει» με μαεστρία τα παραφουσκωμένα από πληθωρικό χρήμα τραπεζικά χρηματοκιβώτια, προς δόξαν του υπέροχου δημοκρατικού δόγματος «ο κλέφτης κι ο τεμπέλης θησαυρίζει». Εξ ίσου τέλος ενδεικτικές του κρατούντος κλίματος είναι οι υποφώσκουσες πολιτικές διασυνδέσεις των ανωτέρω εταιρειών.

Πολλές εικασίες γίνονται από τους δημοκράτες σχολιαστές γύρω από τα αίτια αυτών των φαινομένων ηθικής αναλγησίας και πόρωσης. Όλοι μιλούν για κρίση θεσμών, πολιτική και κοινωνική σήψη, πνευ-

ματική διαστροφή. Οι κρίσεις όμως, περιορίζονται στην καταγραφή αυτών των εκτροπών του κοινωνικού μας βίου, αποφεύγοντας να θίξουν την ουσία. Και η ουσία είναι ότι η κρίση αυτή των θεσμών, των αξιών και της ηθικής τάξεως είναι κατ' ευθείαν απόρροια του τρόπου ζωής που η ίδια η Δημοκρατία έχει καθιερώσει. Είναι φυσικό επακόλουθο, μια κοινωνία που ενθαρρύνει και αποθεώνει την κερδοσκοπία και την ιδιοτέλεια, τον άσκοπο υπερκαταναλωτισμό, την ασυδοσία των πλουτοκρατών, την υποκρισία και το φθόνο και την εμπορευματοποίηση των πολιτιστικών αγαθών, μια πολιτειακή τάξη που δεν έχει υπέρτερο ιδανικό για να εφοδιάσει τα μέλη της έξω από τον οικονομικό ανταγωνισμό και το χρηματισμό, όπως η αστική δημοκρατία, να διέπεται από ηθική πόρωση και να παράγει Γούκ ους, Παπαδόπουλους και Σταματελάτους. Εμείς ως Εθνικοσοσιαλιστές, αποκαλύπτουμε αυτό που οι δημοκράτες επίμονα και σκόπιμα θέλουν να αποκρύπτουν. Η κοινωνική και ηθική σήψη που παράγει τις εταιρείες τέτοιου είδους είναι κατ' ευθείαν αντανάκλαση των πολιτικών και ηθικών απαξιών που η ίδια η δημοκρατία προβάλλει. Με άλλα λόγια τα φαινόμενα αυτά θα διέπουν μόνιμα την κοινωνία μας όσο δεν εξαλείφεται η ίδια η πολιτειακή τάξη που τα δημιουργεί.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Συναγωνιστές,

Σας στέλνουμε τους εθνικοσοσιαλιστικούς μας χαιρετισμούς από το ακριτικό νησί της Σάμου. Η αιτία που αποφασίσαμε να γράψουμε στη Χρυσή Αυγή είναι η κατάσταση που αντικρύσαμε κατά τη διάρκεια ενός πρόσφατου ταξιδιού μας στην Κύπρο.

Είναι λυπηρό ότι υπάρχουν Έλληνες που το 40% της πατρίδας τους κατέχεται από τα τουρκικά στρατεύματα και είναι τόσο εφησυχασμένοι, διαβρωμένοι και καλοπερασάκηδες ώστε να μην δείχνουν κανένα ενδιαφέρον για την απελευθέρωση των σκλαβωμένων αδελφών τους που στενάζουν κάτω από την μπότα του βάρβαρου δυνάστη. Του ίδιου δυνάστη που καταστρέφει με μεθοδικότητα κάθε τι ελληνικό σ' όλα τα κατεχόμενα εδάφη από την Πόλη ως και την Κύπρο. Η μόνη αντίδρασή τους είναι, (αντί να πάρουν τα όπλα όπως στον ηρωικό αγώνα της ΕΟΚΑ) να οργανώνουν πορείες ειρήνης και να γεμίζουν όλο το νησί με φυλλάδια που από τη μία γράφουν «όχι στα κατοχικά στρατεύματα» και από την άλλη «όλοι στην πορεία ειρήνης».

Αλλά δεν φεύγουν έτσι οι Τούρκοι αποχαυνωμένοι δημοκράτες, ούτε με ψηφίσματα του Ο.Η.Ε., ούτε με διαμαρτυρίες έξω από πρεσβείες. Φεύγουν όπως ήρθαν, με τη βία και μόνο αφού η Κύπρος ενωθεί με την υπόλοιπη Ελλάδα. Όχι όμως μια Ελλάδα που κυβερνιέται από τους επαγγελματίες αστούς πολιτικούς αλλά μία Ελλάδα εθνικοσοσιαλιστική με ισχυρή αποφασισμένη ηγεσία και δυνατό λαϊκό στρατό.

ΖΗΤΩ Ο ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ

Συναγωνιστές,

Είναι γεγονός πως το πρόβλημα της Κύπρου είναι ένα φλέγον πρόβλημα το οποίο οι εκάστοτε κυβερνήσεις, για λόγους γνωστούς, αρνούνται να αντιμετωπίσουν με τη δέουσα σοβαρότητα. Γεγονός είναι πως η πολιτική του στρουθοκαμηλισμού που τόσο διαδεδομένη είναι στις μέρες μας δεν λύνει τα προβλήματα, αλλά απλά τα αποσιωπά, αφήνοντας το χρόνο να δρα ανενόχλητος. Όμως ο χρόνος δε δρα πάντα σαν καταλύτης. Αυτή τη φορά υπάρχουμε εμείς, που δεν αφήνουμε γεγονότα να ξεχαστούν, που θέλουμε να τα αντιμετωπίσουμε κατά πρόσωπο και να δώσουμε λύσεις δυναμικές και δίκαιες, λύσεις που ταιριάζουν να λέγονται πράξεις ανδρών.

Συναγωνιστές,

Παίρνω το θάρρος να σου γράψω, με την πεποίθηση ότι αποτελείς το τελευταίο οχυρό των καθαρών Ελλήνων Πατριωτών.

Το πρώτο περιοδικό που ήρθε στα χέρια μου, ήταν το τεύχος Φεβρουαρίου κι αυτό εντελώς συμπτωματικά, γιατί ήμουν περαστικός απ' την Αθήνα, και το είδα σε περίπτερο της Πλατείας Κάνιγγος. Με μεγάλη μου ευχαρίστηση διαπίστωσα πως υπάρχουν ακόμα και σήμερα πραγματικοί Έλληνες, που αγωνίζονται κάτω από την σημαία του Εθνικοσοσιαλισμού.

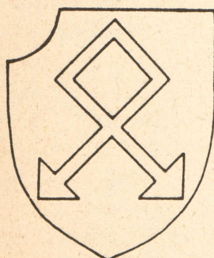
Ξέχασα να σας πω, ότι κατοικώ στο Βραχάτι Κορινθίας και ότι είμαι μαθητής της Γ΄ Λυκείου. Στην επόμενή μου άνοδο στην Αθήνα θα έρθω σ' επαφή μαζί σας, στα γραφεία σας της Ομόνοιας και θα βοηθήσω με όλες μου τις δυνάμεις στην διάδοση των Εθνικοσοσιαλιστικών ιδεών που τόσο ξεκάθαρα υποστηρίζει η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ.

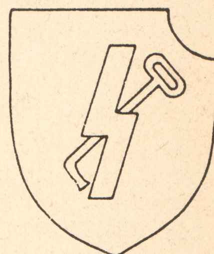
Με Εθνικοσοσιαλιστικούς χαιρετισμούς και ακλόνητη πίστη στην τελική νίκη.

Ν.Ι.Κ. ΒΡΑΧΑΤΙ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

Αγαπητέ Συναγωνιστή

Σε ευχαριστούμε πολύ για το λιτό, αλλά μεστό και θερμό σημείωμά σου. Δίνεις σε μας δυο ξεχωριστά μηνύματα, που φυσικά μας οπλίζουν για την Μεγάλη Συνέχεια του Αγώνος μας. 1ον. Ότι οι Εθνικοσοσιαλιστικές ιδέες βρίσκουν βαθειά απήχηση στην Ελληνική Νεολαία και 2ον. Ότι η Ελληνική επαρχία δεν παύει να βγάζει πηγαίους και καθάρειους αγωνιστές που θα δώσουν μαζί μας το τελικό χτύπημα στο σάπιο κόσμο που μας περιβάλλει. Με ξεχωριστή χαρά σε περιμένουμε στα γραφεία μας και ευελπιστούμε σε μια ταχτικότερη επικοινωνία και συνεργασία.

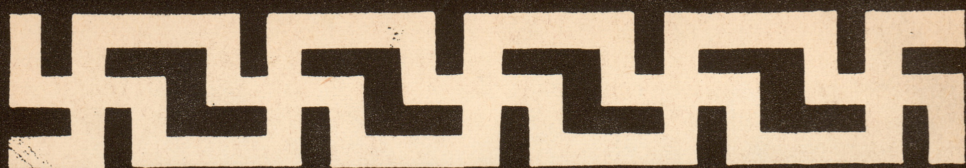

Όταν η Τέχνη που καθρεφτίζει τον ίδιο τον τρόπο ζωής ενός λαού γίνεται αντικείμενο μουσειακής έκθεσης για τους τουρίστες, όταν γίνεται προνόμιο εμπόρων και τεχνοκριτικών, όταν δεσμεύεται από τα κόμπλεξ της πρωτοπορίας και του εντυπωσιασμού, όταν χάνει την δυναμική της και εντρυφεί στην παθητικότητα, όταν αρνείται την παράδοση και αεροβατεί, όταν η κριτική από δικαίωμα του καθενός, γίνεται επιστήμη, και όταν καταλήγει έρμαιο μικροκομματικών ή ταξικών ανταγωνισμών, όταν το έργο Τέχνης παράγεται αντί να δημιουργείται και όταν ο καλλιτέχνης θεωρείται απόκληρος της κοινωνίας αντί ενεργός διαρυθμιστής της, τότε

ΕΜΕΙΣ

οι όσοι εναπομείναντες. Πιστοί στις αξίες του κάλλους και της αρμονίας, οι Έλληνες αισθητικοί δημιουργοί θέτουμε σαν σκοπό μας από παθητικοί δέκτες να μεταμορφωθούμε στους στυγνούς κριτικούς, να αντιπαραθέσουμε στην λογική ανάλυση των βιολογική αισθητική μας και τοποθετώντας ξανά το κάλλος στην ψυχή μας να εξαφανίσουμε όλους τους πάτρονες και τους εκμεταλευτές από το χώρο της τέχνης, απλουστεύοντάς την, κάνοντας έτσι ένα πρώτο βήμα για ένα ανώτερο επίπεδο ζωής του Ελληνικού λαού.

Adolf Hitler

Πρέπει ακόμη να διαφυλάξουμε σ᾽ όλη του την ο-μορφιά το Ελληνικό ιδεώδες του πολιτισμού. Οι δια-φορές ανάμεσα στους λαούς δεν πρέπει να μας εμπο-δίσουν να βρούμε την κοινότητα της ράτσας που τις ενώνει και τα σημεία όπου έχουν πολύ μεγάλη σημα-σία. Ο παθιασμένος αγώνας μας πρέπει νάχει πλατειά αντικείμενα: ένας ολόκληρος πολιτισμός αγωνίζεται για την ύπαρξή του κι αυτός ο πολιτισμός θα βαστάξει εκατομμύρια χρόνια γιατί θ᾽ αγκαλιάσει και θα συ-νταιριάσει τον Ελληνισμό με τον Γερμανισμό.

Mein Kampf

